71STE JAARGANG No. 9195 WOENSDAG 8 DECEMBER

Amigoe di Curaçao

DAGBLAD VOOR DE NEDERLANDSE ANTILLEN

Uitgave: N.V. Paulus-drukkerij, Willemstad, Curaçao

Hoofdredacteur: A. G. Jansen Kantoor: Conscientiesteeg 27-29. Telefoon: Redactie 3858. Administratie 3550. Abonnementsprijs: Curaçao, Bonaire, Aruba, Suriname, Bovenwinden f 2.50. Buitenland f 3.— per maand (bij vooruitbetaling)

Nieuwe Staten in zitting bijeen

Kabinet Jonckheer met weldadige mildheid ontvangen

Kabinetsformateur Yrausquin eerste op voordracht voor voorzitter

N. V. P. wil de politieke tegenstellingen niet toespitsen

Willemstad. — In de eerste statenvergadering van de nieuwe Staten heeft het kabinet Jonckheer zich gisteren „op papier" gepresenteerd, waarbij — het deed ons welluidend aan — de ontvangst in het kamp der opposanten zeer welwillend was. Belangwekkend was de verklaring van de NVP fractie bij monde van mr dr M. F. da Costa Gomez waarin de NVP — hoewel zij van mening was dat er geen mogelijkheid aanwezig was om te komen tot een gezond politiek kabinet — desalniettemin geen bedenking koesterde tegen de gestelde voordracht. De houding van de KVP is bekend genoeg, de fractie zal ieder constructief voorstel om redenen van Antilliaans landsbelang ten volle ondersteunen. Mr I.C. Debrot onderstreepte deze fractiekoers ten duidelijkste. Kabinetsformateur J. Yrausquin had zich geen mildere ontvangst kunnen denken en kon dan ook zijnerzijds verklaren, dat de P.P.A. constructief de regering zou steunen. Hij riep daarbij de medewerking in van alle leden om onder het Koninklijk Huis van Oranja te arbeiden opdat de Antillen zich een waardig deelgenoot van het Koninkrijk der Nederlanden zouden betonen. Een goede parlementaire start welke getuigde van een oprechte wil tot samenwerking, en die begeleid werd door enthousiast applaus van de publieke tribune, die tot berstens toe gevuld was.

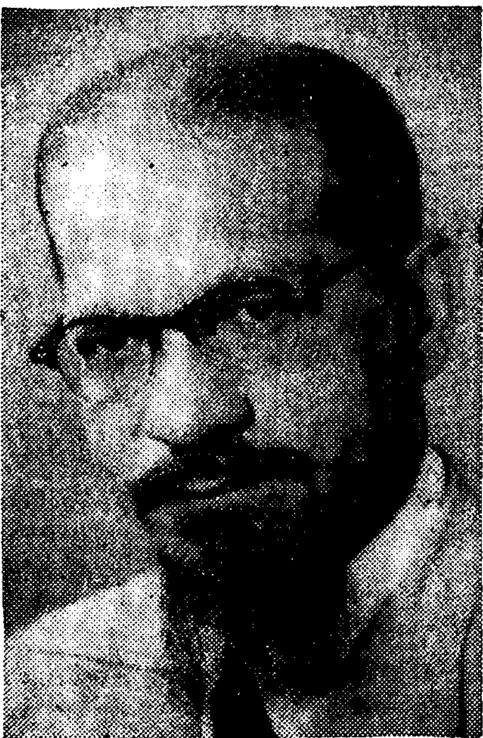
In de vergadering werd gisteren tevens overgegaan tot het maken van een voordracht van voorzitter en vice-voorzitter van het wetgevend college. **Na stemming zag de voordracht van voorzitter er als volgt uit:** 1. Yrausquin. 2. P. v.d. Hoeven; voor het vice-voorzitterschap 1. J.R. Isa en 2. mr. I.C. Debrot.

Toen om 4 uur de heer Isa in zijn kwaliteit als vice voorzitter der Oude Staten de vergadering opende, de aanwezigen welkom had geheten, voorts enkele toepasselijke woorden had gesproken, die in een opening van een dergelijk gewichtig moment eenmaal pasten, waren aanwezig de volgende leden van de D.P.

H.L. Braam, R.J. Isa, J.B. Rosario, mevr. v.d. Linde Helmijer, Hueck (de drie laatstgenoemden nemen de vacatures in resp. van Jonckheer, Kroon en mr. v.d. Meer). voorts P. v.d. Hoeven (COP), mr. I.C. Debrot (KVP), L.D. Gerharts (UNI), mr. dr. M.F. da Costa Gomez, Ph B. Römer en H.P. Kwiers (NVP). J. Yrausquin, J.R.L. Beaujon Erasmus. Porf. Croes en Anselijn (PPA) H.I. Lopez (Bovenwinden).

Afwezig waren dus Henny Eman, J. Geerman, (AVP), Dip en Cola Debrot (NVP) en Werlman (UNA).

Na de welkomsbegroeting werden de geloofsbrieven onderworpen aan de goedkeuring van een commissie ad hoc bestaande uit de heren Yrausquin, Kwiers en v.d. Hoeven. De geloofsbrieven van bovengenoemde aanwezige statenleden, alsmede die van Werleman. Dip en Geerman werden in orde bevonden.

Mr. dr. M. F. da Costa Gomez
...... niet op de spits ......

Ingekomen stukken

Vervolgens kwamen de ingekomen stukken aan bod. Door de maandenlange werkeloosheid waarin het oude college had gezucht, bleek dit aantal tot abnormale hoeveelheid te zijn aangegroeid. Het nam ruim 3 kwartier in beslag alvorens R. Isa de serie kon afsluiten. Hilariteit wekte het ingekomen stuk van het oud-statenlid J. Abraham, die mededeelde, dat hij de (oude) regering niet langer meer wenst te steunen. terwijl het lid P. v.d. Hoegeven, doch hij wenste die toch wel **duidelijk te motiveren:**

Spr. wees er op, dat sinds de 15de November, veel gebeurd is.

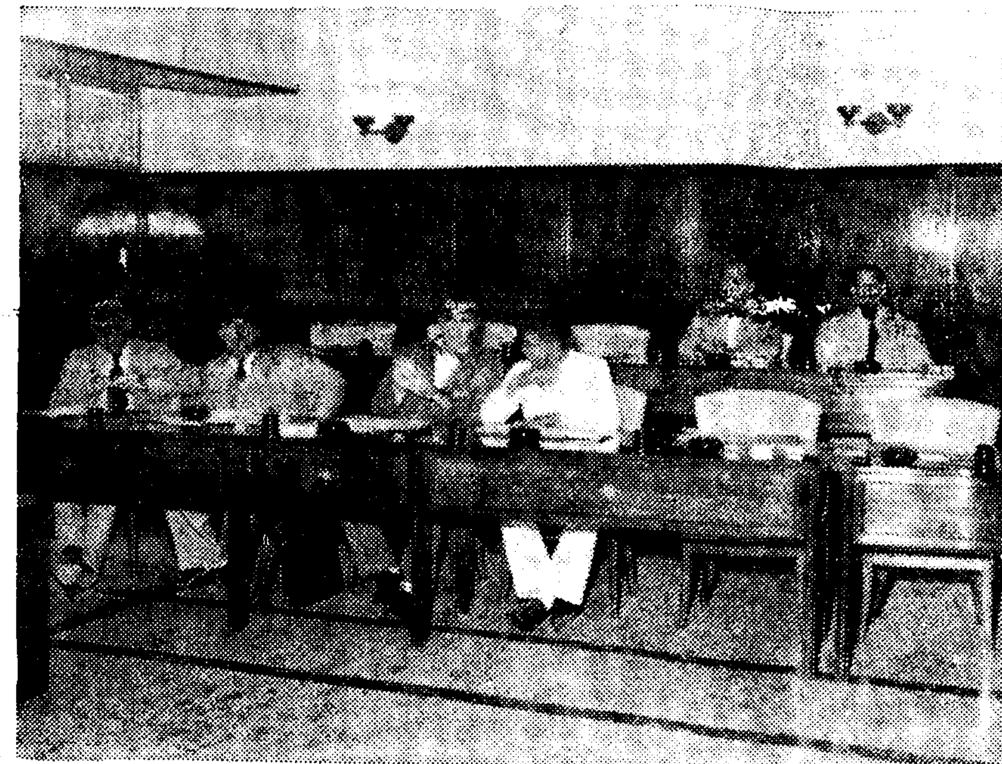
De C.O.P. heeft zich vanaf het begin der onderhandelingen op het standpunt gesteld, dat een regering op zo breed mogelijke basis moest komen om daarmede zoveel mogelijk bekwame figuren aan te trekken.

Het heeft echter niet mogen baten; op Donderdag 19 November had spr. ven m.b.t. het Landsbesluit d.d. 13 November dat de oude staten ontbindt, opmerkte, dat hij dit Landsbesluit niet juist acht. Overigens sloot spr zich aan bij het voorstel van de voorzitter om bedoeld stuk voor verdere kennisgeving te nemen.

Vervolgens kwam aan de orde het advies, dat de benoemingen van de leden van de nieuwe Regeringsraad zal bekrachtigen.

De heer P. v.d. Hoeven deelde mede dat hij zijn stem aan het advies zal vernomen dat de N.V.P. definitief afzag van het samengaan in een Regeringsraad, waarin ook de Democratische Partij vertegenwoordigd zou zijn, aangezien beide partijen diametraal t.o. elkaar stonden. De Zaterdag daarop gaf het K.V.P.-bestuur een communiqué uit, waarin het zei, wèl mee te willen werken aan een kabinet op brede basis met een Antilliaans karakter, maar niet aan een, dat een overheersend Democratisch karakter zou dragen. Daarmee vielen K.V.P. en U.N.A. als midden-partijen uit, aldus spr., die deze gang van zaken betreurde. De hr. Gerharts en mijn persoon aldus spr. hebben thans een zware verantwoordelijkheid op ons genomen, nu wij, na het uitvallen van de rest der Statenleden besloten hebben een regering steunend op 13 leden te helpen vormen. Gezien het optreden der vroegere opposanten is er hier en daar critiek uitgeoefend op deze steun; ik zou hierop met een woord van Cavour willen antwoorden: „In de politiek is niets zo dwaas als wrok".

De heer Gerharts en ik willen het proberen; wij voelen voorshands niets voor de negatieve houding van „neen". Ik persoonlijk ben ervan overtuigd dat ons „neen" grote schade aan de Antillen gebracht zou hebben; wij hebben dit willen vermijden, aldus P. v.d. Hoeven. Spr. vervolgde met op te merken, dat wanneer de K.V.P. en U.N.A. niet mee willen doen. het vanzelfsprekend is, dat een bepaalde categorie bekwame personen uitgesloten wordt van deelname. De besprekingen met de D.P./P.P.A. fractie zijn prettig verlopen; spr. had zich niet „opgehangen". noch „verkocht" De DP-PPA zijn zich zeer wel bewust van de nieuwe verantwoordelijkheid en het kwam spr. dan ook voor, dat het juister is, dat een zo groot deel van de bevolking ook indérdaad verantwoordelijkheid gaat dragen en niet opnieuw in de oppositie gedrongen wordt. Tenslotte bezigde spr. een aanhaling van Bismarck: „de politiek is de kunst van het mogelijke", waarna de heer v.d. Hoeven geloofde, dat door vóór deze regering te stemmen. in het licht van de gevoerde besprekingen, hij het beste deed wat hij onder de gegeven omstandigheden kon doen.

Hier zien wij de andere zijde van de Statenzaal, op de eerste rij v.l.n.r. Hueck (DP), Porf. Croes (PPA), Anslijn (PPA) en H. I. Lopez (Bovenwinden), terwijl op de achterste rij zetelen in de stille eenzaamheid Ph. B. Römer (links) en mr dr M. F. da Costa Gomez (NVP).

H. L. BRAAM
....Uitnodiging aan andere partijen....

Zijn steun aan de regering intrekken, zodra en op welk gebied dan ook, maatregelen genomen worden, die onverantwoord zijn en een gevaar voor het welzijn van het land inhouden. Spr. hoopte echter, dat hij dat niet zal behoeven te doen en dat de nieuwe regering in staat zal zijn de enorme achterstand in te lopen, die er op het ogenblik is; dat zij op loyale wijze zal meewerken aan de tot standkoming van de rijkswetten, die uit het Statuut voortvloeien en dat zij de vele problemen op sociaal en economisch terrein op weloverwogen wijze zal benaderen.

NVP-verklaring

Hierna formuleerde mr. dr. M.F. da Costa Gomez het standpunt van zijn functie, waarbij hij de mening verkondigde, dat er geen mogelijkheid aanwezig was om een gezond politiek kabinet te vormen. De NVP was echter bereid mede te werken, niet alleen om de politieke geschilspunten te doen toespitsen, doch ook omdat de NVP zich op het standpunt stelt, dat Statenleden hun plichten te hebben vervullen en anderen de gelegenheid moeten bieden te werken. Voorts verklaarde spr geen bedenkingen tegen de voordracht te hebben. Mr. I.C. Debrot deelde voorts mede. dat hij elk constructief voorstel zou steunen, de KVP had zulks ook in het verleden gedaan. Het advies beschouwde spr als een staatsrechtelijke aangelegenheid. Voorts zou spr wachten op een nader geformuleerd regeringsprogramma.

H.L. Braam, sprekende namens de D.P.-fractie, complimenteerde de heer v.d. Hoeven met diens beschouwing en zegde het kabinet de steun van de DP toe. Spr. hoopte, dat ook de andere partijen tot het regeringsbloc zouden toetreden.

Teleurstelling

De heer **Yrausquin** deelde mede, dat door omstandigheden buiten zijn wil om het niet mogelijk is gebleken een kabinet op bredere basis te vormen. **Dit speet spr ten zeerste, in het bij**zonder betreurde hij het feit, dat enkele middenpartijen a priori niet tot gedachtenwisseling bereid waren. Ten aanzien van een regeringsprogram merkte spr op, dat hij zou wachten op daden. Gelijk Thorbecke kon spr uitroepen, dat een regeringsprogram niet bepaald wordt door vele beloften, die de regering zou doen. doch door haar daden. Spr zou in deze zin de nieuwe regering constructief steunen, de PPA zou in ieder geval de regering een „fair chance" geven.

Hierbij ontveinsde spr zich niet dat het parlementaire leven nog in de kinderschoenen staat, dat er fouten in het verleden zijn gemaakt en in de toekomst nog gemaakt zullen worden.

Doch een ieder moet zich doordrongen voelen van de gedachte het beste er van te maken. In dit licht bezien deed spr dan ook een beroep op de medewerking van alle aanwezige leden om eendrachtig te arbeiden aan het welzijn van de Antillen om onder het Huis van Oranje de Antillen een waardige plaats te bezorgen in het Verenigd Koninkrijk der Nederlanden. Deze woorden werden met een hartelijk applaus van de publieke tribune ontvangen.

Hierna werd het advies zonder hoofdelijke stemmen aangenomen.

Voordracht voorzitter en onder voorzitter

Voor de voordracht van de eerste candidaat voor het voorzitterschap verliep de stemming als volgt: **Yrausquin** 14.. **Lopez** 1 en 2 ongeldig.

Voor de tweede candidaat voor het voorzitterschap **P. v.d. Hoeven 11, Isa** 4. **Lopez** 1 en blanco 1.

Voor de voordracht eerste candidaad vice-voorzitterschap was de stemming als volgt: **Isa 14. v.d. Hoeven** 1, **Lopez** 1 en blanco 1.

Voor de tweede candidaat **mr Debrot 12, v.d. Hoeven 2, Lopez** 1 en blanco 2.

Hier zien wij de twee zetelrijen voor de pers- en gereserveerde tribune. Op de eerste rij v.l.n.r. Erasmus (PPA), J. Rosario (DP), mevr. v.d. Linde—Helmeijer (DP), H. L. Braam (DP) en J. E. Yrausquin (PPA). Op de achterste rij v.l.n.r. L. D. Gerharts (UNI), P. v.d. Hoeven (COP), mr I. C. Debrot (KVP) en J. R. L. Beaujon (PPA). Op de perstribune zien wij de parlementaire perslieden, naast Ciro Kroon v.l.n.r. Doki Ensing (Weekblad Curaçao), Van Steenderen (ANP) en A. Versney (Amigoe).

Dient Eman geloofsbrieven in?

Willemstad. — Naar wij uit doorgaans welingelichte bronnen vernemen is Henny Eman wel van plan zijn geloofsbrieven als Statenlid der Nederlandse Antillen in te dienen.

115.000 passagiers tussen Curacao en Aruba

's-Gravenhage. — Het Westindisch Bedrijf der K.L.M. bestaat in Januari twintig jaar. De K.L.M. exploiteert thans in het Caraibisch gebied een luchtnet van 19.000 km. waarin 21 steden in twintig landen en eilanden zijn opgenomen. In het eerste jaar van zijn bestaan vervoerde het bedrijf 2.659 passagiers. ruim 8.000 kg vracht en 300 kg post tussen Curacao en Aruba. Thans bedraagt de jaaromgang meer dan 115.000 passagiers, twee millioen kg vracht en 161.000 kg post. Het totaal aantal vervoerde passagiers bedroeg bijna 1.150.000. De K.L.M. voerde grote luchtkarteringsopdrachten uit o.m. in Suriname en Venezuela.

Berlijn. — De vorige week zijn 42 leden van de Oost-Duitse volkspolitie, onder wie vijf commissarissen, naar West-Berlijn uitgeweken. aldus een mededeling van de West-Berlijnse poli-

Maria Congres met Alg. Vergadering en Pontificale Nachtmis gesloten

Mr. I.C. Debrot: „Vrede is mogelijk, maar zij moet van binnen naar buiten veroverd worden"

Maria - dagen hebben alle verwachtingen overtroffen

Willemstad. — In de intieme beslotenheid van de zaal van de St. Thomaskring heeft gisteravond de slotvergadering van het Curaçaose Maria Congres plaats gehad. Mr L. A. L. Weeber, tweede algemeen voorzitter van het Congres constateerde met blijdschap, dat het Congres alle verwachtingen overtroffen heeft en dat de belangstelling, die het allerwege ondervonden heeft, tot grote dankbaarheid stemt. Mr I. C. Debrot hield een rede over het onderwerp: "Maria en de Vrede", waarin hij onder meer de woorden uit de encycliek "Fulgens Corona" parafraseerde, dat Maria, gelijk zij de vredesvorst bracht, door Haar voorspraak en bescherming de mensen weer broederlijk samenbrengt.

Mr Weeber zeide in zijn openingswoord, dat de aantrekkingskracht van het Congres op de katholieken van Curaçao veel groter geweest is, dan men had verwacht. Het geschatte gemiddelde van honderd bezoekers per vergadering is verre overtroffen. En dat stemt tot grote vreugde en dankbaarheid.

Nadat een groep pioniers van de Jeanne d'Arc-groep der katholieke padvindsters een tweetal religieuze dansen had uitgevoerd, besteeg de laatste spreker van het Congres, mr I. C. Debrot, het spreekgestoelte om een rede te houden over het onderwerp „Maria en de Vrede".

Het is niet gemakkelijk, aldus de heer Debrot, zich als laatste in de rij der sprekers te scharen, die Maria reeds in haar verschillende aspecten hebben belicht. voor ons begrijpelijk gemaakt en aanvaardbaar.

Bovendien zagen wij ons in de loop der exposé's om beuren geplaatst in een strijd in alle felheid tussen elkaar figuurlijk in het haar zittende theologen en filosofen van verschillende orden en congregaties, die allen echter een en hetzelfde doel nastreefden, nl. de glorie van God en de eer van Zijn verheven Moeder. Doch het feit, dat gebleken is, dat zelfs de Doctor Angelicus het terzake Maria's Onbevlekte Ontvangenis het ridderlijk verloren heeft tegen een Doctor Anglicanus et franciscanus, Don Scotus, geeft mij moed om mij niet op filosofisch of theologisch terrein te begeven, doch eerder mijn sterkte te zoeken op het practisch veld.

Hierdoor heb ik het voordeel, dat eventuele beweringen niet zo gemakkelijk als ketterij naar de brandstapel zullen worden verwezen, noch als verwarringstichtende stellingen aangeplakt en veroordeeld. Maria en de Vrede, of Maria en de Oorlog. Spreekt men over het ene, dan vervalt men onherroepelijk in het andere.

Immers, is zelfs niet gedurende dit Congres, meermalen de text uit de Genesis aangehaald: „Ik zal vijandschap wekken tussen U en de Vrouw", een eerste openlijke oorlogsverklaring, waarin Maria direct betrokken wordt in de nooit eindigende strijd tussen goed en kwaad, met slechts een in de eeuwigheid voorzegde overwinning?

En met voorbijgaan van vele oncontroleerbare millennia, zien wij Maria wederom een rol spelen in 1571, in de slag bij Lepanto, wanneer zij als de beschermende moeder in de oorlog tegen de Turken de wapenen der Christenen zegent en ter victorie leidt, terwijl ter herinnering hieraan Paus Gregorius XIII het feest der Overwinning instelde en later Clemens XI dit wijzigde als Rozenkransfeest voor heel de Kerk.

En later weer in Fatima, als de Moeder Gods de wereld waarschuwt op straffe van een nieuwe vreselijker oorlog, zich te bekeren en tot God te keren....

Dit alles zou de pessimist, die tevens scepticus is, kunnen doen twijfelen — maar de gelovige Christen, de vertrouwensvolle, wordt hierdoor slechts bevestigd in zijn opvatting, dat Maria op elk critiek ogenblik daadwerkelijk en persoonlijk ingrijpt om de weg naar de redding te wijzen — hij wordt gesterkt in zijn opinie, dat de wereld pas vrede kan hebben, als de individu met zichzelf vrede heeft en dat deze vrede pas blijvend kan zijn door onvoorwaardelijke overwinning van het goede op het kwade en door zelfoverwinning van de mens op zichzelf. Maria en de Vrede. „De vrede, Gods heerlijkste gave, die volgens het woord van Augustinus, ook onder de aardse en vergankelijke goederen het zoetste is, waarvan men horen kan, het begerenswaardigste, waarnaar men verlangen, het kostbaarste dat men vinden kan"....

Wie durft echter nog over vrede praten. terwijl de landen bezig zijn met een nooit eindigende bewapening, terwijl er een lugubere wedloop is tussen de grote mogendheden om de krachtigste en meest destructieve wapenen — terwijl de UNO telkens bijeenkomt om nieuwe geschillen op haar agenda te voeren, zonder ooit in staat te zijn deze geschillen op te lossen, omdat eenmaal geen vredesverdragen duurzaam kunnen zijn, als niet tegelijk een door onderlinge liefde ingegeven verzoening de haat en vijandschap tot rust brengt.

Als het ooit waar was, dan schijnt nu het „si vis pacem para bellum", als ge de vrede wil, bereid U voor op de oorlog, afdoende bewezen, een soort profanatie van de bijbelse vermaning: „laat Uw lendenen omgord zijn".

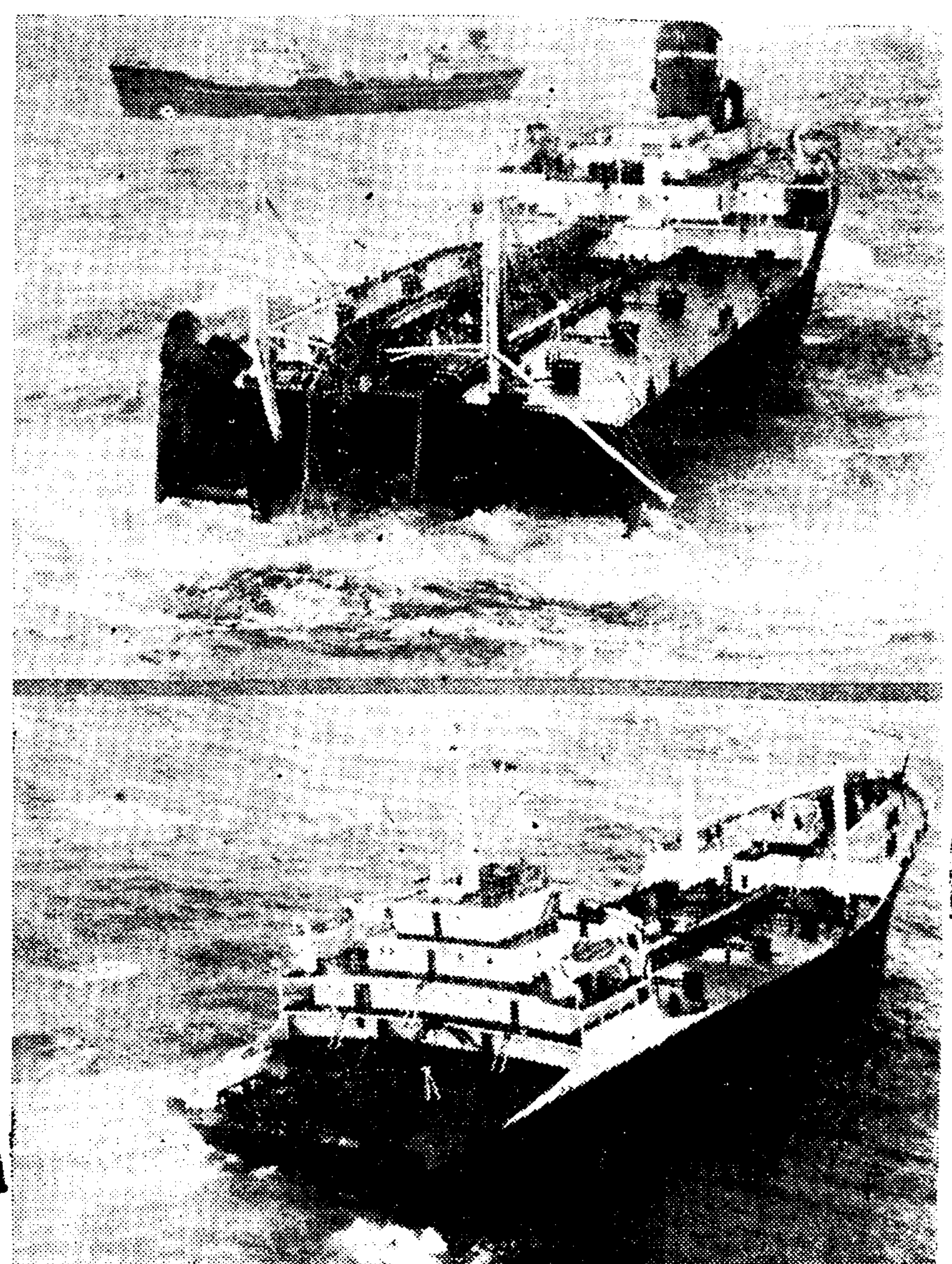
Drang naar vrede

En toch in al die bewapeningen, in al die geschillen, zie ik een wezenlijke drang naar vrede — het stuwen van een woeste bergstroom, die zijn juiste bedding nog niet heeft gevonden, en rakelings langs een aangelegde kanaal gaat, evenals de Verenigde Naties. die in de vele artikelen van het Handvest van San Francisco de mens als maatstaf aller dingen neemt en niet God en zijn naam met opzet nergens noemen.

(Vervolg op pagina 5)

Recht tot 't hart

— Juist de mens die zijn hart in zijn werk legt, ondergaat teleurstellingen het gevoeligst.

De onder Panamese vlag varende tanker World Concord is tijdens een storm in de Ierse zee in tweeën gebroken. Alle opvarenden werden gered. Vliegtuigen van het vliegtuigmoederschip „Illustrious" maakten deze twee opnamen voordat de manschappen van het voorstuk (foto beneden) en het achterstuk (foto boven) van de tanker werden gered.

De verkiezingen voor de Eilandsraad

Vele technische voetangels en klemmen

Willemstad. — In aansluiting op ons bericht van gisteren m.b.t. de verkiezingen van de Eilandsraad in 1955 kregen wij de bevestiging van het gepubliceerde n.l. dat het Bestuurscollege zich beraden heeft omtrent het uitschrijven van Eilandsraadverkiezingen op de nieuwe kiezerslijsten 1955. Er werd ons echter van bevoegde zijde op gewezen, dat het theoretisch onmogelijk is gebruik te maken van de nieuwe kiezerslijsten, zonder daartoe het kiesreglement ter zake grondig te wijzigen.

Bestuurscollege diligent

De kiezerslijsten, waarop laatstelijk de verkiezingen van de nieuwe staten zijn geschied zijn geldig van 1 Juni tot 1 Juni d.a.v. In het onderhavige geval zijn deze kiezerslijsten dus nog geldig tot 1 Juni 1955. Wil men derhalve op de nieuwe kiezerslijsten de leden van de Eilandsraad kiezen, dan zal mede i.v.m. de candidaatstelling die vooraf dient te geschieden, de nieuwe Eilandsraad door de verschuiving niet kunnen optreden op de in de wet gestelde termijn.

Er zijn twee mogelijkheden om nu toch met de nieuwe kiezerslijsten te kunnen starten. Men zou een wijziging in de Eilandenregering moeten voorstellen, waarbij de zittings-periode van de Raad die op 4 jaar gesteld is verlengd wordt; maar men zou ook de termijn in het kiesreglement kunnen wijzigen in dien zin, dat de kiezerslijst van kracht wordt op een tijdstip dat ligt op of omstreeks April 1955.

Het Bestuurscollege is er zich wel van bewust, zo vernemen wij nog van de wnd. gezaghebber C. Sprockel dat door gebruik te maken van de oude kiezerslijsten een groot aantal stemgerechtigden zich niet kan uitspreken ten opzichte van het politiek beleid op Curaçao. Het Bestuurscollege is in deze dan ook diligent en zal dien overeenkomstig dié maatregelen treffen, om te komen tot verkiezingen, waarbij — indien mogelijk — de nieuwe kiezerslijst gebezigd zullen worden.

Voorts vernemen wij, dat het kiesreglement drastisch zal worden gewijzigd voor de verkiezingen die na de raadsverkiezingen van 1955 worden gehouden.

„Van Speyk" naar Colombia en Panama

Willemstad. — Hedenmorgen is het op Curaçao gestationeerde oorlogsschip van de Koninklijke Marine, Hr. Ms. „Van Speijk" naar Colombia vertrokken. Het schip zal ongeveer 15 dagen weg blijven. De eerste haven, welke de oorlogsbodem aandoet is Carthagena. Daarna gaat de „Van Speijk" naar Colon, Panama, waar evenals in Carthagena vier dagen doorgebracht worden.

De „Van Speijk" wordt de 23ste December a.s. weer terug verwacht te Curaçao. Op 22 Januari vertrekt de „Van Speijk", zoals eerder is bekend gemaakt naar Nederland. Ter vervanging van genoemd oorlogsschip komt de op Curaçao welbekende „Willem van der Zaan" naar de Antillen. Dit schip wordt op 20 Januari a.s. op Curaçao verwacht.

Onderwijsfilms

Willemstad. — Dezer dagen ontving het Cultureel Centrum Curaçao een groot aantal onderwijsfilms. Deze zwart-wit 16-mm films, zoals „De Maan", „De Bouw van het Lichaam", „Waartoe dienen Bankinstellingen", „Erosie van de Kust", „De Crawl" en vele andere, zijn zeer geschikt voor educatieve doeleinden op scholen en kantoren.

Men kan zich voor eventuele inlichtingen wenden tot het Cultureel Centrum Curaçao, de Ruyterkade 46 D, Tel. 1310, iedere dag vanaf 3 uur 's middags.

Giant bomber vliegt over

Willemstad. — Hedenochtend omstreeks 10.05 uur vloog een bijzonder Amerikaans legertoestel over Curaçao. Dit is een van de grootste in Amerika in gebruik zijnde Amerikaanse bommenwerpers, namelijk de Boeing-36. Dit „giant 2-toestel is gestationeerd op de Ramey Airforce Base, Puerto Rico en is vandaar op weg naar het vliegveld Palu Negro, Valencia, Venezuela. De Curaçao Radio van de Verkeersbeveiligingsdienst op Curacao heeft met de machine contact gehad zolang deze zich bevond in de „Curacao Control Area". Verschillende onzer lezers hebben de B-36 waarschijnlijk zien overvliegen. Enkele abonne's belden ons zelfs op voor nadere gegevens.

Surinaams toneel op Curacao

Willemstad. — Morgenavond arriveert het toneelgezelschap Jong en Oud uit Suriname met het lijntoestel van de KLM op Curacao. Het gezelschap dat onder leiding staat van de heer E. Meinzak, bestaat uit 6 personen en zal in de JPF-club en in Club Suriname op Aruba optreden.

Het repertoire bevat een in het Surinaams geschreven toneelstuk en enkele korte kluchten, eveneens in het Surinaams, terwijl er ook nog een-actertje in het Nederlands zal worden opgevoerd.

De eerste uitvoering zal op Zaterdag a.s. in de JPF-club plaatsvinden Nadere bijzonderheden zullen nog per advertentie worden bekendgemaakt.

Het gezelschap Jong en Oud neemt de reiskosten geheel voor eigen rekening en onderneemt deze reis vooral om gelden in te zamelen ten behoeve van het in Suriname te bouwen Nationaal Volks Zwembad. Een groot deel van de netto-opbrengst van de uitvoeringen in de Antillen wordt aan het Comité Nationaal Volkszwembad in Suriname uitgekeerd.

Wij twijfelen er niet aan of de Surinaamse gemeenschap zal niet nalaten dit goede doel te steunen en bovendien opnieuw te genieten van de Surinaamse humor, die de heer Meinzak zo kostelijk weet te brengen.

Hedenavond lichtprocessie naar Arrarat

Willemstad. — Zij die hedenavond willen deelnemen aan de Lichtprocessie naar de berg Arrarat, worden verzocht om 6 uur bij de kerk van Pietermaai aanwezig te willen zijn. Aldaar zullen alsnog kaarsen verkrijgbaar gesteld worden. Na afloop van de onthullingsplechtigheid op de berg Arrarat zal een defilé langs het monument worden gehouden en er zal dan tevens gelegenheid zijn te offeren. Om het hoofd van het beeld is namelijk nog een nimbus van mozaik aangebracht en daardoor zijn de kosten enigzins opgelopen.

Gezaghebber Gorsira, die zich, zoals bekend, in Nederland bevindt, heeft zijn spijt betuigd niet persoonlijk bij de onthullings-plechtigheid aanwezig te kunnen zijn. De aanvaarding van het beeld zal thans door de wnd. Gezaghebber, de heer Sprockel geschieden.

Interim-dividend van de Koninklijke

Emmastad. — De Raad van Commissarissen en de Directeuren der N.V. Koninklijke Nederlandsche Petroleum Maatschappij hebben besloten tot uitkering van een interim-dividend over het boekjaar 1954 van 6% in contanten in plaats van het de laatste jaren gebruikelijke interim-dividend van 4%.

Ten aanzien van deze verhoging van het interim-dividend wordt verwezen naar de toezegging in de algemene vergadering van aandeelhouders van 16 Juni 1954 een verhoging van het interim-dividend in overweging te zullen nemen, teneinde de verhouding tussen het interim-dividend en het slot dividend te verbeteren. Zoals in bovengenoemde vergadering werd medegedeeld, mag hieruit geen conclusie worden getrokken ten aanzien van het totaaldividend over het boekjaar 1954.

Het interim-dividend is tegen inlevering van dividendbewijs nr 106 betaalbaar van Woensdag, 12 Januari 1955 af. Tot het interim-dividend op aandelen op naam, waarbij geen dividendbewijzen behoren, zijn die houders gerechtigd, die op 17 Januari 1955 bij sluiting van het register van aandeelhouders daarin staan ingeschreven. De betaling van het aan deze houders toekomende zal op of omstreeks 31 Januari 1955 plaats vinden.

Terug naar de griffie

Willemstad. — Mr. Dr. Da Costa Gomez zal vandaag of morgen zijn werk op de Griffie ten Stadhuize weer hervatten. Zijn secretaresse, mej. Matheeuws is hedenochtend reeds ten kantore van de Griffie verschenen.

De geste van Spritzer

De Omega Stadionklok, waarover de „Amigoe" reeds schreef, wordt dezer dagen in gebruik genomen. Onze fotograaf nam hedenochtend bovenstaande foto, waarop men duidelijk kan zien hoe men de drie-kwartier speeltijd kan onderscheiden van de wijzerplaat". Men heeft deze namelijk zwart geschilderd. Rechts naast de klok komt het score-bord. Het is zo ontworpen, dat de aangewezen man slechts bordjes heeft in te schuiven, die de naam van de clubs en het aantal doelpunten aangeeft. Waarschijnlijk kan het voetbalminnend publiek reeds tijdens de komende internationale wedstrijden profiteren van de geste van de fa Spritzer & Fuhrmann.

De electrische klokken van de Ogem

Willemstad. — De stadsklokken, die cadeau zijn gedaan aan het Eilandsbestuur door de OGEM, geven reeds enkele dagen de tijd aan. De klokken zijn overgedragen door de heer Rinckers, de Hoofddirecteur van de OEGM die dezer dagen Curaçao passeerde De Gezaghebber bracht namens het Eilandgebied dank aan de OGEM voor de zeer gewaardeerde geste.

De klokken zijn op de volgende plaatsen geplaatst:

Sta Rosaweg (tegenover de gasolinepomp), Steenrijk (bij Caribe), Hoek Churchillweg Rooseveltweg, Caracasbaaiweg (bij voormalige politiewacht), Montagne (op het laatste kruispunt), Jandoret (deze klok is nog niet aangebracht i.v.m. de nog aan te leggen kabels. Zodra de stroomlevering hier geleverd kan worden, sluit de OGEM de klok op het net aan), Zuurzak (splitsing Caracasbaaiweg/Montagne), Gosieweg (nabij Toko Torres), Schottegatweg (nabij politiewacht Rio Canario), St Michielsdorp (evenals de klok op Jandoret wordt deze nog aangesloten), Cas Coraweg hoek Doormanweg, terwijl de 12e klok reserve blijft. De eilandbewoners van Curaçao zullen de geste van de OGEM zeker naar waarde weten te schatten.

Statuutzegel volgende week hier

Willemstad. — Vanaf 15 December a.s. kan men de Statuutzegel kopen. De verkoop van deze bijzondere postzegel duurt tot 14 Januari a.s. Doch is het wel mogelijk dat de 125.000 zegels, die op Curacao worden verkocht, eerder uitverkocht zijn. De zegels hebben een waarde van 7 1/2 cts.

APOTHEKEN.

De nachtdienst wordt waargenomen in Otrobanda door Botica Brion, Brionplein 29, tel: 3222, in Punda door Botica Nueva, de Ruyterplein tel. 2838.—

WIT GELE KRUIS:

De nachtdienst wordt dit week-end waargenomen door Zuster Veeris, Sta. Rosaweg tel. 5006.

DIOR PREMIERE

Emmastad. — De eerste-modeshow krijgt zijn beslag op Zaterdagavond a.s. in de Asiento societeit. De aanvang is gesteld op 20.30 uur.

De vaste commissies der Staten

Willemstad. — De vaste commissies der Staten zien er als volgt uit:

1ste vaste commissie: I. C. Debrot (voorzitter), van der Hoeven (vice-voorzitter), Da Costa Gomez, Dip, Beaujon, Erasmus, Lopez, Rosario, Croes, Anselijn, Braam en Isa.

2e vaste commissie: Braam (voorzitter), Gerharts (vice-voorzitter), Pieters Kwiers, Römer, Dip, Yrausquin, Lopez, Van der Hoeven, Anselijn, Werleman en Hueck.

3e vaste commissie: Isa (voorzitter), Beaujon (vice-voorzitter), Pieters Kwiers, Römer, Yrausquin, Lopez, Rosario, Werleman, Debrot, Van der Hoeven, Croes, Anselijn en mevr. Van der Linden.

VAART EN VLUCHT

Willemstad. — Het K.L.M. vliegtuig dat Zondag uit Curacao vertrok, arriveerde gisteren om 00.11 uur te Amsterdam. Het toestel, vertrokken Maandag van Amsterdam, landde op de Plesman Luchthaven eveneens gisteren om 08.14 uur.

Het verkeer

Willemstad. — Gisteren werden 2 P.V.'s, uitgereikt en 4 waarschuwingen. Er waren 2 lichte aanrijdingen en een zware aanrijding, die plaats vond op de van Slobbeweg ter hoogte van de Van Eyck naar Voorthuyzenweg door twee personenauto's waarvan de een de andere geen voorrang verleende. De materieele schade is vrij groot.

Opsporing verzocht

Willemstad. — De Inspecteur van Politie verzoekt opsporing van Jose Maria Pietersz, die sinds Maandagavond vermist wordt. Hij heeft een mager postuur, is ongeveer 1.70 lang, draagt een khaki overhemd, bruine broek en bruine schoenen.

Zieke vrouw

Willemstad. — Op de Handelskade trof een patrouille van de Mobiele Brigade een vrouw aan, T. genaamd die erg ziek blek te zijn. Ze deelde de M. B. mee, dat zij naar het hospitaal was gegaan om opgenomen te worden maar dat ze weer was weggestuurd met de boodschap dat er geen kamer meer vrij zou zijn. De Mobiele Brigade heeft haar weer naar huis gebracht.

Ter bijwoning aanvaarding Statuut

Willemstad. — Gisteren vertrokken de heren Gezaghebber Kwartsz en het U.N.A.-lid Werleman, beiden van Aruba, naar Nederland. De heren zullen daar de plechtige aanvaarding van het Statuut bijwonen. F. de P. Wever treedt op als wnd. Gezaghebber.

Nieuwe Buick spoedig hier

Willemstad. Naar de heer Ivan Moreno, Directeur van de Fa. E. Moreno Brandao en Sons ons mededeelde, wordt zeer waarschijnlijk de volgende week Donderdag de nieuwe Buick 1955 in de Toonkamer op Saliña tentoongesteld. Er worden twee modellen verwacht, namelijk de Super en de Special. De wagens komen met de Santa boot.

Man krijgt flauwte

Willemstad. — Er werd assistentie gevraagd voor een man die op de markt in elkaar was gezakt. Bij aankomst van de politie was zijn toestand wat beter en nadat men hem een kop koffie had gegeven was de man helemaal opgeknapt.

Dames maken ruzie

Willemstada — Op Fleur de Marie kregen twee „dames" met elkaar ruzie. Een van de dames liep een perceel binnen en sloot de deur achter zich. Haar tegenstander echter, die nog kookte van woede, pakte toen een stuk hout en begon daarmee de deur van het perceel te bewerken. De politie moest een einde aan deze burgeroorlog maken.

ARUBA

Schroevendraaier als wapen

Oranjestad. — De heer N. meende een oude vete met mevr. E. te moeten beslechten door haar met en schroevendraaier in de rug te steken. Mevr. E. werd eerst in het Lago Hospitaal behandeld en later in het San Pedro Hospitaal. Zij kon echter na de behandeling huiswaarts keren. N. werd aangehouden.

Dr. Dussenbroek treedt andermaal als geleider op

Oranjestad. — Donderdag a.s. zal dr. Dussenbroek opnieuw als geleider fungeren. Was het enige weken geleden een Noorse zeeman, dit maal is het een Griekse, die hij wegens geestelijke stoornissen naar zijn land zal moeten begeleiden.

Ziekendag in kerk te Santa Cruz

Oranjestad. — De uitgestelde Ziekendag heeft Maandagmorgen op Santa Cruz zeer grote belangstelling getrokken, niet zo zeer van de zijde van de nieuwsgierigen, als wel van de zieken zelve. Het Meisjeskoor zong twee-stemmige liederen onder de H. Mis. De tien aanwezige herders van alle parochies op ons eiland deden de handoplegging. ... middags werd nog een plechtig Lof opgedragen met persoonlijke zegen. De zieken gingen huiswaarts met hernieuwde hoop op beterschap.

Ook dit maal kon men zien wat samenwerking vermocht te bereiken. Het is daarom te hopen dat de „Ziekendag" een gezamenlijke bedevaart zal blijven, waaraan telken jare door alle parochis zal worden deelgenomen.

Middelenstaat over de eerste tien maanden

Oranjestad. — Het totaal der middelenstaat over de eerste tien maanden van dit jaar ziet er als volgt uit:

Raming 12.399.605,—; Saldo per 1 Jan. 1954 1.769.431,46; Invorderbaar verklaard in 1954 8.386.271,42; Ingevorderd in 1954 6.425.128,06; Nog te ontvangen 3.730.574,82.

Lady Patricia wordt leeggepompt

Oranjestad. — De Lady Patricia, welke nabij Pova aan de grond was gezet wordt momenteel door Byerlite o.l.v. de heer Hull, leeggepompt. Men hoopt het water zover de baas te worden, dat het schip naar de haven van Oranjestad verhaald kan worden. Daar zal worden onderzocht of reparatie ter plaatse mogelijk zal zijn.

Duiven vliegen langs ziekenkamer van Heilige Vader

Vaticaanstad. — Vanmorgen werden op het Vas-plein in Rome vijfhonderd duiven losgelaten, die voorbij een venster van de ziekenkamer van Paus Pius XII vlogen. Een der duiven heeft een boodschap voor de Paus. Maar deze boodschap zal pas aan de H. Vader worden aangereikt, wanneer de duif van haar vlucht terug is. De vogels werden losgelaten ter gelegenheid van de afsluiting van het Mariale jaar.

Vandaag is de Paus zijn ziekbed uit geweest. Aan weerszijden ondersteund deed de Paus enkele stappen van en naar het bed terug. Zijn geneesheren hadden hem een kleine wandeling voorgeschreven om mogelijk gevaar van longontsteking, welke in de huidige gezondheidstoestand fataal zou zijn, af te wenden. Het gevaar van longontsteking werd gisteren geconstateerd door een lichte hoest en tekenen van verkoudheid.

De Paus bracht voor de derde achtereenvolgende keer een rustige nacht door en zag er vanmorgen verfrist uit. Zijn Duitse secretaris droeg de H. Mis op aan een altaar, dat in de kamer van de Paus is opgericht en diende hem de H. Communie toe. Daarna nam de H. Vader enige slokken fruitsap en koffie.

Des Moines. — De republikeinse gouverneur van de Amerikaanse staat Iowa, de 53-jarige William S. Beardsley, is bij een auto-ongeluk nabij Des Moines om het leven gekomen. Zijn echtgenote werd ernstig gewond.

Ned. Olympisch Comité bindt de strijd aan met défaitisme

Voor uitzending naar Melbourne komen alleen uitzonderlijk goede figuren in aanmerking, maar die dienen ook met grote zorg voorbereid te worden

Aan het einde van het vorig jaar en daarna nog eens in het begin van dit jaar hield de voorzitter van het Nederlands Olympisch Comité, dr J. Linthorst Homan, een rede, die was bedoeld om het nationale sportleven tot nadenken en zo mogelijk nieuwe werkwijzen te brengen. Het waren forse woorden, welke de voorzitter gebruikte, maar het had er alle schijn van, dat de sportwereld deze woorden rustig naast zich neerlegde en er verder niet de minste notitie van nam. Men moest vrezen, dat de stem van dr Linthorst zou zijn die van een roepende in de woestijn en dat alles geheel bij het oude zou blijven.

Maakt v.d. Zande een kans in de Marathon?

De voorzitter van het NOC wees er op, dat de mentale hardheid van de Nederlandse sportman over het geheel genomen in vergelijking met die van zijn buitenlandse tegenstander veel te wensen liet. Het kwam er eigenlijk op neer, dat hij de leiders van de sportbonden zachtjes verweet, dat zij van de sport een soort van speeltuin maakten en zich niet bekommerden om de problemen, waarmede men zich over de grenzen zo intensief bezighield. Moeten wij er in berusten, dat wij hoe langer hoe verder achterop geraken, of moeten wij iets gaan doen om daarin verbetering te brengen en ervoor te zorgen, dat Nederland weer gaat

meetellen op de internationale sportvelden, zo vroeg dr Linthorst zich af. Zelf wist hij het antwoord wel, maar de sportbonden gaven het niet.

De Europese kampioenschappen op het gebied van roeien, athletiek en zwemmen onderstreepten nog eens met dikke lijnen, hoezeer de Nederlandse sportman achterstond bij de buitenlanders. De gehele zomer werd eigenlijk een grote teleurstelling, ofschoon men in feite toch niets anders had mogen verwachten dan Nederlandse nederlagen. Maar die toernooien hadden dan toch dit goede resultaat, dat eindelijk **de ogen van de Nederlandse sportleiders** werden geopend en dat zij zich gingen afvragen, of zij wel konden volharden in de tot dan toe gevolgde methoden.

Gauw tevreden

Het is echter nog zeer de vraag, of er iets tastbaars zou zijn gebeurd, zo niet het NOC zelf de nodige conclusies had getrokken uit de resultaten van die toernooien. Over het algemeen zijn de Nederlandse sportleiders gauw tevreden. Eén medaille voor Puck Brouwer is voor de athletiekleiders al voldoende om zich de handen te wrijven en te zeggen, dat het dan toch niet zo heel slecht gaat met de Nederlandse athletiek. In het gehele Nederlandse sportleven stuit men voortdurend op de mening, dat een klein land als Nederland zich niet (meer) kan mengen in de strijd der groten en dat men dus niet mag rekenen op successen. Het is een soort defaitisme, dat de sport als geheel veel kwaad heeft gedaan en nog doet. Want als men deze gedachte aanvaardt, houdt dit tevens in, dat het niet nodig is zich extra in te spannen of bijzondere maatregelen te treffen. Want waarom zou men zulks doen, als er immers toch geen successen zijn te verwachten??

Het pleit voor het inzicht van het bestuur van het NOC, dat het zich met deze gedachten allerminst wil verenigen en derhalve een geheel ander standpunt inneemt. Men gaat daar uit van de mening, dat ook die buitenlandse sportfiguren maar een heel gewone moeder en vader hebben gehad en heus niet van bijzondere makelij zijn. En als zij dat niet zijn, dan hebben zij hun successen toch alleen meer te danken aan de manier, waarop zij worden opgeleid en dan heeft Nederland dus ook dezelfde kansen, al zal het succes uiteraard relatief altijd minder moeten zijn. Tenslotte hebben landen als Rusland en Amerika een veel grotere keuze en derhalve ook meer kansen op een crack, maar als Nederland tegenover tien cracks uit die landen er één kan stellen, dan kan het toch zeggen, dat het even sterk is. En het NOC nu gaat uit van het standpunt, dat men moet trachten die ene te vinden en grondig voor te bereiden.

De eerste stap in die richting was de bepaling van het NOC, dat naar de Olympische Spelen te Melbourne alleen zullen worden afgevaardigd mensen, die temidden der grootsten Nederland op waardige wijze zullen kunnen vertegenwoordigen. Dat legt de sportbonden derhalve reeds een grote verplichting op, maar het NOC is nog een stap verder gegaan. Het wil die bonden steunen en helpen om aan die voorwaarden te kunnen voldoen. In logische aansluiting op de redevoeringen van zijn voorzitter is het NOC tot de conclusie gekomen, dat het weinig zin heeft gelden te reserveren voor de uitzending van een Nederlandse ploeg naar de Winterspelen te Cortina d'Ampezzo in Italië en de Zomerspelen te Melbourne, zo men eigenlijk reeds op dit ogenblik kan vaststellen, dat er vrijwel niemand zal zijn, die voor uitzending in aanmerking kan komen. De cost gaet voor de baet uyt, is een oud-Hollands gezegde en het NOC heeft dit tot het zijne gemaakt. Het is beter eerst te zorgen, dat men mensen krijgt, die kunnen worden afgevaardigd, dan gelden te verzamelen voor de uitzending met de kans, dat er niemand is, aan wie men dat geld kan besteden.

Trainingsfonds

Het bestuur van het NOC heeft daarom besloten een bedrag van 125.000 gulden ter beschikking te stellen van de sportbonden, die dit kunnen gebruiken voor training van Olympische candidaten. Zorgvuldig zal worden nagegaan, of er zodanige candidaten zijn, maar vindt men er een paar, dan zal niets worden nagelaten om hem of haar in de gelegenheid te stellen zich te ontwikkelen. Wij denken bijvoorbeeld aan de kleine Janus van der Zande, de marathonloper. Hij is bakker van beroep en dat betekent elke morgen zeer vroeg opstaan, veel staan en weinig gelegenheid om te trainen. Dat hij des niettegenstaande toch steeds mooie resultaten boekt, bewijst, dat er veel meer uit hem is te halen, als hij maar de kans krijgt regelmatig te oefenen en te leven. In zulke gevallen nu wil het NOC ingrijpen en proberen de candidaat voor de Olympische Spelen in topvorm te brengen. Men gaat daarbij ook uit van de gedachte, dat als er in 1956 goede candidaten zijn voor uitzending, de benodigde gelden er stellig wel zullen komen!

Hoe jammer toch, dat in deze de regering zich geheel afzijdig blijft houden! Voor het eerst in de vaderlandse geschiedenis stond er dit jaar op de milliioenennota een post voor steun aan de lichamelijke opvoeding. Het was een post van 250.000 gulden, bedoeld als steun aan het jeugdwerk van de sportbonden. Meer dan een druppel op een gloeiende plaat is dit bedrag uiteraard niet en er is nog geen enkel aanwijzing, die kan doen vermoeden, dat de regering zich werkelijk gaat interesseren voor de standing van de Nederlandse sportbeoefening. Er is integendeel wel een aanwijzing, dat men in het geheel niets voelt voor steun aan of propagering van sportbeoefening. Wij hebben daarbij op het oog de instelling van een voetbalpool.

De KNVB heeft inderdaad zijn voelhorens in die richting uitgestoken en de voordelen daarvan, mits georganiseerd naar het voorbeeld van Italië, Zwitserland en Scandinavië, hebben wij bij een vorige gelegenheid al breed uitgemeten. Het systeem is zo eenvoudig: uit de inkomsten de belasting en de prijzen betalen plus de administratiekosten en wat er dan overblijft besteden ten bate van de sport. Lausanne in Zwitserland bekostigde uit de opbrengst van de voetbalpool de bouw van een stadion, waar men in 1960 Olympische Spelen wil organiseren!

Geen voetbalpool

Intussen echter heeft het mnisterie van onderwijs, kunsten en wetenschappen doen weten, dat er geen maatregelen zijn te verwachten, die een dergelijke pool in Nederland mogelijk maken. En nu is het wel waar, dat in laatste instanties de minister van justitie daarover moet beslissen en niet de minister van O, K en W, maar dit laatste ministerie zou toch wel voorstellen in die richting kunnen indienen. Dat gebeurt dus nu niet en de voetbalpool is daarmede althans voorlopig geheel van de baan. Als het NOC dus in 1956 gelden nodig heeft voor uitzending van een ploeg naar de Olympische Spelen, dan zal het weer een beroep moeten doen op particuliere steun!

De Schaatsenrijdersbond klopte tot dusverre elk jaar aan bij de particulieren om gelden te verzamelen voor het trainingsfonds en de uitzending van hardrijders naar de Europese en wereldkampioenschappen. Om zich daarop voor te bereiden moeten de hardrijders altijd een paar maanden naar Noorwegen en dat kost geld. De KNSB is er inderdaad steeds in geslaagd dat geld bijeen te krijgen, maar in zijn jongste algemene vergadering heeft de bond besloten de contributie te verhogen en dat hogere bedrag voor het trainingsfonds te bestemmen. Men was daartoe gedwongen, zei de voorzitter, omdat het door het NOC in het vooruitzicht gestelde steunbedrag niet toereikend zou zijn!

Wij kennen dat bedrag niet, maar het is zonder meer duidelijk, dat een som van 125.000 gulden voor de gehele vaderlandse sport, ook al wordt dat geld dan uitsluitend gebruikt voor Olympische training van slechts enkele candidaten, in de verste verte niet toereikend kan zijn. Want zo'n training betekent natuurlijk ook deelneming aan belangrijke wedstrijden in het buitenland gedurende 1955 en ook nog in 1956 en dat kan onmogelijk allemaal worden bekostigd van 125.000 gulden. In elk geval is het begin er en dat is belangrijk. Er gaat iets gebeuren. Min of meer met geweld heeft het NOC de vaderlandse sportwereld wakker geroepen en als er meer geld nodig is, dan zal dat er stellig ook wel komen. Tot nu toe is dat er altijd wel geweest. En ligt er niet een aanwijzing in het feit, dat in de komende algemene vergadering van het NOC ir Otten, directeur van Philips, een toespraak zal houden over hoe het verder moet met de Nederlandse sport?

B. M. Schilperoort

De Nederlandse damesploeg verbeterde dezer dagen in Rotterdam het wereldrecord 4x100 meter wisselslag met 4,1 seconde. De succesrijke damesploeg direct na de wedstrijd v.l.n.r. Joke de Korte; Mary Kok; Rika Bruins en Geertje Wielema.

Koos Vorrink treedt af als P. v.d. A. voorzitter

Amsterdam. — Koos Vorrink zal zich tijdens het in Februari 1955 te Leiden te houden twee jaarlijkse congres van de Partij van de Arbeid, niet weer als voorzitter herkiesbaar stellen.

Zoals bekend heeft hij enkele maanden geleden reeds bedankt voor het lidmaatschap van de Tweede Kamer der Staten Generaal. Vorrink is reeds sedert medio 1953 ziek. Sedertdien heeft de heer ir. H. Vos het voorzitterschap van de P. v.d. A. waargenomen

VERS VAN DE PERS

Gloria in Excelsis Deo

Nu jaar opnieuw als het Kerstfeest nadert, zoeken velen naar boeiende en verantwoorde vertellingen voor de Kerstfeestvieringen thuis en in groter kring.

Daarom verschijnt onder redactie van ... Kalmijn-Spierenburg, een *Kerstvertelboek voor volwassenen*, getiteld „Gloria in excelsis Deo", dat aan deze behoefte tegemoetkomt. Deze fraai verzorgde, in sneeuw witte band gestoken Kerstbundel, bevat *Kerstverhalen* (om voor te lezen), *Kerstnovellen* (om zelf in stilte van te genieten), *Kerstpoëzie* en *Vignetten* bij elke bijdrage in proza. 18 bekende auteurs hebben er hun beste krachten aan gegeven. Wij noemen o.a. K. van der Geest, Okke Jager, ... Th. Jongejan-de Groot, B. Nijenhuis, A. Ferwerda-van den Berg, M. A. M. Renes-Boldingh. De bundel staat in alle eenvoud ten dienste van ieder, die straks werkelijk Kerstfeest wil vieren (uitgave *La Rivière en Voorhoeve* te den Haag).

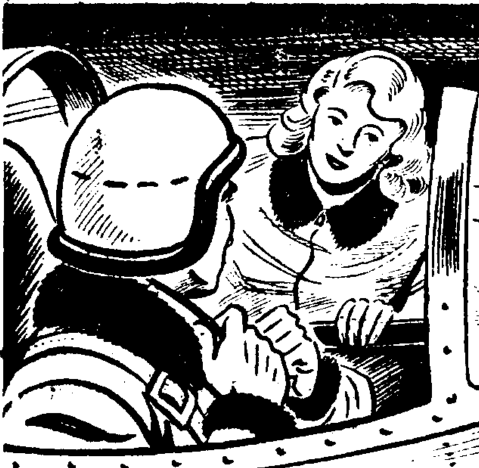
S.O.S.-Wij komen

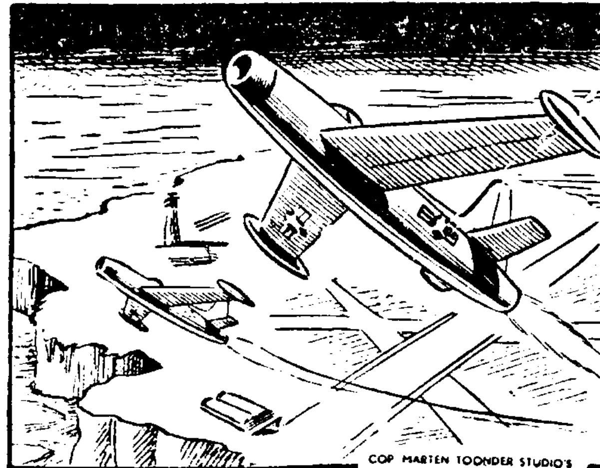
Onder deze titel verschijnt het nieuwe boek van K. Norel over het heldhaftig optreden van de bergers en reders, die bij de gevaarlijkste noordwesterstormen de schepen in nood te hulp snellen. Hun bergingsboten varen uit, al is de Noordzee een kokende pot geworden. Van dit enerverende bedrijf vertelt dit boek in boeiende verhaalvorm en dan vooral van de mannen die het beoefenen. Het bergingsbedrijf is het meest keiharde bedrijf dat de zee kent. Norel heeft geruime tijd tussen de bergers vertoefd en geeft alles waarheidsgetrouw en suggestief weer, in gespierde taal. Hij vertelt ook van de ongelooflijke naijver tussen de rederijen, die elkaar beconcurreren in...... de hulpverlening. Het boek is geschikt voor 17-70 jaar. (Uitgave *La Rivière en* Voorhoeve te den Haag.

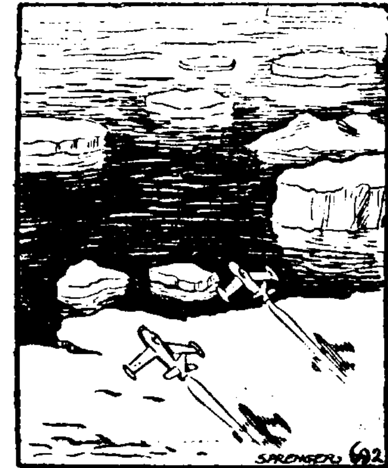
Defilé der berooiden

Over de vluchtelingen, die door Europa zwerven, verschijnt spoedig een zeer alarmerende roman van C. J. Ooms-Vinckers, getiteld „*Défilé der berooiden*". Het boek wil onze gewetens wakker schudden, door de werkelijkheid zoals die onder de ontheemden is, rauw en medogenloos, de lezer voor te houden. De schrijfster heeft lange tijd temidden van de vluchtelingen vertoefd en schrijft aangrijpend over de verschoppelingen in hun barre nood. Zij zoekt ook een uitweg en zij raakt het hart der dingen. (Uitga: *La Rivière en Voorhoeve* te den Haag).

Avonturen van PILOOT STORM

692. — Terug op de vliegbasis werden onmiddellijk voorbereidingen getroffen, om de achtervolging van de geheimzinnige duikboot in te zetten...... En het zou wel een wonder zijn als piloot Storm niet weer van de partij was! Het ene hachelijke avontuur had hij nauwelijks achter de rug, of hij was alweer bereid het volgende te beleven. Die knaap moest wel ijzeren zenuwen hebben! Sandra was echter minder enthousiast, toen zij haar verloofde zo spoedig in een der gereedstaande spearheads zag klimmen. „Arend, zou je u niet liever eerst eens wat gaan rusten. Wie weet wat voor inspanning en vermoeienissen deze vlucht je weer zullen bezorgen.

Er zijn toch genoeg anderen, die deze taak van je kunnen overnemen. „Maar Storm schudde koppig het hoofd. „Neen meisje, ik, heb er 'n hekel aan om een karwij half af te werken. Bovendien ben ik, met de majoor de enige die weet in welke richting ongeveer gezocht moet worden.

En zo geschiedde het, dat onze held weinig minuten na zijn landing met een helicopter, alweer het luchtruim koos, maar nu in een super-snelle spearhead-straaljager. Naast hem vloog luitenant Davis. Snel klommen de beide toestellen omhoog in de ijle lucht.

In onwaarschijnlijke korte tijd was de rand van het ijsveld bereikt en schoten zij voort over het groen-blauwe water van de Chuckchee zee, die ten Noorden van de Beringstraat ligt.

Victoria Station 4.30 uur

door

Cecil Roberts

44)

„O," mompelde dokter Hirsch verbaasd, „hebt u geen vrouw? Nu, dat doet er voor haar niet toe. Maar haalt u zich dan geen grote last op de hals?"

„Ja, maar daarom moet ik dan ook een absoluut betrouwbare verpleegster hebben. Ik ben heel veel op reis en wil ervan overtuigd zijn, dat het kind in goede handen is. Ontzie geld noch moeite om zo iemand te krijgen, dokter. En wilt u mij nu de eer aandoen met mij te ontbijten? Wij moeten reeds dicht bij de Oostenrijkse grens zijn. Ja, daar is de Rijn al."

Zij begaven zich naar de restauratiewagen. „Is het u benkend dat de kroonprins van Slavonië in deze trein reist?" vroeg dokter Hirsch, toen zij gezeten waren. „Ook zo'n verschrikkelijke geschiedenis. In Buchs zag ik hem voor het coupèvenster zitten. Het arme ventje zag er ellendig uit. Het was een aardige gedachte, dat zij hem zijn konijntje hebben laten behouden."

„Zijn konijntje?" echode meneer Gollwitzer verbaasd.

„Ja, vindt u het niet aardig? Hij was het juist aan het voeren met een paar slabladen."

Meneer Gollwitzer staarde een ogenblik peinzend voor zich uit. „Het zou interessant zijn, dunkt me, van al die horen," sprak hij, „en te weten wat hun allen te wachten staat, als zij straks de trein verlaten. Neem bijvoorbeeld die kleine baby...."

„Ik vrees dat het ons zou verschrikken, als wij alles wisten," antwoordde dokter Hirsch. „Maar van één reiziger in deze trein zou ik de toekomst wel willen kennen."

„Dat zult u, als u een geheim kunt bewaren. Zou u zijn peetoom willen zijn?"

„Met alle genoegen, meneer Gollwitzer," stemde de dokter glimlachend toe.

Meneer Gollwitzer smeerde een broodje. „Ik ben van mening, dat het jongmens aan een veelbelovend begin van het leven staat," zei hij met een stralende blik. „Wel, kijk — hier zijn we in Feldkirch, waar zijn moeder thuis hoort. Zou zij het weten, denkt u?"

„Ik geloof het niet," zei dokter Hirsch. „Toen ik haar een half uur geleden verliet, lag zij weer in 'n gezonde slaap."

III

Toen de trein Kitzbühel bereikte, bleek een dozijn reizigers uit te stappen. Meneer Fanning bracht zijn besluit van die nacht tot uitvoering en stapte hier eveneens uit. Meneer Fanning had gehoopt, dat hij voor het ver-

nog eens zou zien, al was het alleen maar om haar te danken voor de grote dienst, die zij hem onbewust bewezen had. Hij had haar echter niet meer ontmoet. Buiten het station verkoos hij een landauer boven een automobiel, om zich te laten rijden. Achterover geleund, voelde hij zich overgelukkig. Kitzbühel bood een verrukkelijke aanblik in de middagzon, met zijn trotse bergen op de achtergrond. Hij had nog niet besloten waar hij zou logeren. Hij zou een hotel kiezen in een rustige omgeving en een kamer met een mooi uitzicht. De geschiedenis, die hij in zijn hoofd had, nam voortdurend vastere vormen aan en groeide met het uur. De eerste drie hoofdstukken had hij kant en klaar in zijn gedachte.

De paarden voor de landauer beklommen een hoge weg en brachten hem naar het Hoofdplein — omringd door oude, hoge huizen met spits toelopende gevels en in helle kleuren beschilderde blinden en balkons. Het grote aantal hotels en café's sprak duidelijk van de populariteit, die Kitzbühel zich onder de toeristen verworven had.

De paarden trokken verder en reden hem onder een oude poort door. In de vallei, waarin Kitzbühel verscholen lag, verrees een prachtig nieuw hotel met lange rijen balkons. Het zag er comfortabel uit en dus besloot hij hier zijn intrek maar te nemen. Een kwartier later bevond hij zich op zijn kamer — een keurig ingericht vertrek op de derde verdieping met een eigen balkon. Hij keek eens in het rond en schudde aan het tafeltje, dat tegen een der wanden stond. Neen, het was niet wankel, zoals hij had gevreesd. Nu was het alleen nog een onbeantwoorde vraag, hoe de keuken was. Tot nu toe had hij niets aan te merken, het leek hem een uitstekend hotel.

Zachtjes fluitend sloot Fanning de deur en begaf zich met de lift naar beneden. Neen, op de keper beschouwd was het leven nog niet zo kwaad — als je maar een idee had.

IV

Meneer en mevrouw Blake begaven zich die avond vroeg ter ruste, doch te voren hadden zij nog tijd gevonden een wandeling te maken door het stadje, de muziek van het stedelijk muziekcorps aan te horen en den Schuhplattl te aanschouwen — een landelijke dans, uitgevoerd door jeugdige meisjes en jongens.

Toen zij arm in arm naar hun hotel terugkeerden en de helder-verlichte café's passeerden, waaruit een cacophonie van muzikale geluiden en gelukkige stemmen naar buiten drong, en eindelijk door de poort de rustige en met maanlicht overgoten vallei aanschouwden, waar hun hotel stond, voelden zij zich even opgewonden als gelukkig.

Het leek Dorothy toe, dat het oude, vertrouwde leven in het huis van haar vader aan het Chesterplein reeds jaren achter haar lag. Zou haar vader op dit tijdstip zijn brieven nog gaan posten zoals vroeger en zouden de oude dames nog met hun hondjes het plein rondwandelen, voor zij het huis sloten en zich ter ruste begaven?

„Slaperig, mevrouw Blake? vroeg Derek, toen zij door het dal naar hun hotel liepen.

„Niet erg, Derek," bekende zij.

„Gelukkig, lieveling?"

Zij keek hem met schitterende ogen aan.

„Ik vrees, dat ik nog eens wakker zal worden en ondervinden, dat alles slechts een droom is geweest," sprak zij lachend.

Hij legde een arm om haar middel en kuste haar gloeiende wang. „Ik zal altijd van je houden, Dory," fluisterde hij haar hartstochtelijk in het oor. „Altijd, lieveling, altijd...."

Derek sloeg het eerst zijn ogen op. De kamer was volgestroomd met een klaar morgenlicht en de eerste binnenvallende zonnestralen trokken gouden strepen over het karpet. Een seconde lang wist hij de onbekende omgeving niet thuis te brengen. Toen werd hij plotseling helder wakker. Hij wierp een blik op het reisklokje, dat op het tafeltje naast zijn bed stond. Het was half negen. Toen keek hij naar Dorothy. Zij sliep nog zo rustig, dat hij aarzelde haar te wekken.

Plotseling hief hij luisterend het hoofd op. Wat was dat voor een geratel buiten de kamer? Hij luisterde een volle minuut, doch hoewel het geluid hem bekend voorkwam, wist hij het niet thuis te brengen.

„Goedenmorgen," klonk er een stem in de kamer. „Waar ben ik?"

„In de hemel, lievling," zei hij glimlachend.

Dorothy sloot de ogen.

„Nog slaap?" vroeg hij.

„Neen, alleen heel, heel gelukkig, Derek," mompelde zij.

Hij sprong zijn bed uit en nam haar hand. „Wie gaf je die?" vroeg hij quasi-ernstig, de gladde gouden ring om haar vinger kussend.

„Een aardige jongeman, een zekere Derek Beddington Blake, die op de vraag of hij met mij wilde trouwen die ring aan mijn vinger stak en antwoordde: Dat wil ik."

„Was hij gelukkig, denk je?"

Dorothy hief eensklaps haar hoofd op. „Wat is dat?" vroeg zij, aandachtig luisterend.

Het ratelend geluid was nog niet verstomd en goed hoorbaar in de stille morgen.

„Ik weet het niet — ik hoorde het al, toen ik wakker werd. Ik dacht eerst, dat een vogel het deed."

Zij luisterden opnieuw en plotseling begon Dorothy te glimlachen. „Ik weet het — dat is een schrijfmachine."

„Je hebt gelijk!" riep Derek uit. „Maar wie zit hier zo vroeg te typen?" Hij liep naar het venster en wierp de jaloezieën open. De kamer vloeide vol met het verblinde licht van een schitterende Augustusmorgen. Dorothy stond op en slaakte een kreet van bewondering. Aan de overzijde van het dal zagen zij de mistflarden tegen de bergwanden optrekken. De grijze daken en met de bloemen overladen balkons der buitenhuizen in het dal baden zich in de volle zonneglans. In de hoogte waren de bergen omgord door dichte pijnbossen, die ten dele in de nevels schuilgingen. Nog hoger verhieven zich de bergwanden en strekte zich het bergplateau uit met zijn smaragdgroene weiden.

„Verrukkelijk! Majestueus!" riep Derek uit. „Kom hier eens kijken, lieveling."

Hij stapte op het balkon en Dorothy wierp haastig een kimono om. Toen voegde zij zich bij hem. Kitzbühel lag verzonken in het dal, als een speelgoedstad om de gigantische bergreuzen. Van de oude poort in de wallen, die zij de vorige avond gepasseerd waren, strekte zich dwars over de vlakte de witte weg uit naar St. Johann. Ergens van de berghellingen kwam het welluidend gerinkel van koebellen op hen toegedreven door de vredige morgenstilte.

„Tik-tikketik-tiktik...." klonk het beneden hen.

Het geratel van de schrijfmachine brak opnieuw los.

Zij keken naar beneden en zagen vlak onder zich een man voor een schrijfmachine zitten, die hij op een klein tafeltje op het baklon had geplaatst. Blijkbaar had hij zijn ontbijt ook op het balkon genuttigd, want het dienblad met het koffiegerei stond naast hem op de vloer.

De ijverige werker tikte vliegensvlug door. Toen hij aan het eind van het blad was, draaide hij het uit de machine, legde het bij een stapeltje andere vellen en stak een sigaret op. Voor hij aan een nieuw vel begon keek hij even op — alsof hij voelde dat men hem gadesloeg.

Een ogenblik scheen hij verbaasd, doch eensklaps brak er een spontane glimlach op zijn ernstig gezicht door. „Goedenmorgen! Ik hoop dat ik u niet te veel last veroorzaak met mijn schrijfmachine. Ik heb u toch niet wakker gemaakt?"

„Volstrekt niet, meneer!" lachte Derek, terwijl Dorothy zich terugtrok. „Het is werkelijk een aardig concert, die koebellen begeleid door een schrijfmachine."

De man beneden lachte eveneens, trok aan zijn sigaret, en terwijl hij een nieuw vel papier om de rol wond, riep hij: „Ja, ik vrees dat ik een lelijke plek ben in dit schitterende landschap. Maar ik moet beslist werken, ziet u, en ik kan er maar niet toe besluiten binnen te blijven."

„Zeer begrijpelijk — dag, meneer."

En de schrijfmachine ratelde weer door.

„Een grappig gezicht," vond Dorothy. „Ik geloof zeker dat ik hem ken en ik zou wel eens willen weten wie hij is. Ik heb zo'n idee, dat het een beroemde persoonlijkheid is."

„Waarom?" vroeg Derek.

„Dat weet ik niet. Zijn gezicht is mij in elk geval bekend."

„Nu, wij kunnen spoedig genoeg weten wie hij is. Maar wat zou je ervan zeggen — zullen wij ook op het balkon ontbijten?"

„Heerlijk!" riep Dorothy enthousiast uit.

(Wordt vervolgd)

HOE 'T NOG TE PAS KWAM

Oosters verhaal door J. Toebosch

In een stad in het Oosten woonde een welgesteld koopman, Hesjam geheten, met zijn vrouw en hun zoon Moestafa. Een van Hesjams beste vrienden was de tapijtwever Amurad, die verschillende knechts had en grote zaken deed. Moestafa was in zijn vrije tijd nergens liever dan in de werkplaats van Amurad en ieder hield daar veel van hem. Want Moestafa was vlug, handig en behulpzaam, en nam soms de arbeiders heel wat werk uit de handen. Op een goede dag vroeg Amurad hem lachend, of hij geen zin had het tapijtweven te leren. Ja, dat wou Moestafa wel, als zijn vader het maar goed vond. Nu, Hesjam had er niets tegen. „Iemand kan nooit te veel leren", zei hij. „Men weet immers niet, hoe het nog te pas kan komen."

Bijna elke dag was Moestafa nu enige uren in de werkplaats, en daar hij veel aanleg voor het vak had, duurde het niet lang of hij kende het zo goed als de beste. Nu wilde hij eens proberen, naar een eigen tekening een tapijt te maken. Weken lang was hij daarmee bezig, want bijna de hele dag moest hij in de winkel van zijn vader helpen. Maar eindelijk was hij er mee klaar en had nu ook voldoening van zijn werk, want het was een prachtstuk, waar ieder over riep.

Amurad had gauw een liefhebber gevonden, die er een flinke prijs voor betaalde. Toen hij het geld ontvangen had, zei hij: „Beste Moestafa, het is niet meer dan billijk, dat je ook wat van de opbrengst krijgt. Kijk, dit heb ik voor jou bestemd." En hij gaf hem een sommetje geld.

Moestafa was daarmee niet weinig in zijn schik. Tot nu toe had hij alleen voor zijn pleizier gewerkt, maar nu had hij ook eens wat verdiend. Hij wilde het geld aan zijn vader geven, maar Hesjam zei, dat hij het zelf mocht houden en maar eens moest nadenken, wat hij er mee zou doen.

Nu, Moestafa had al gauw een mooi plan. Hij kende een jongen, die kort te voren zijn ouders verloren had en nu bij andere mensen woonde, waar hij het niet te best had en bijna niets verdiende. Het was een schrandere, ijverige en oppassende jongen, enige jaren ouder dan Moestafa en hij zou gaarne een kleine handel beginnen. Maar het ontbrak hem aan geld om de nodige koopwaar op te doen. Als hij die jongens eens hielp en hem het geld, dat hij

verdiend had, leende. Hij sprak er met zijn vader over en Hesjam, die er zeker van was, dat het geld goed besteed zou zijn, vond het plan van zijn zoon niet alleen goed, maar beloofde bovendien eenzelfde bedrag er bij te doen.

Het behoeft wel niet gezegd, dat Mirzam, zo heette de jongen, overgelukkig was. Nu zou hij zich verder wel redden. Kort daarna ging hij de wereld in, na eerst van Hesjam en zijn zoon afscheid genomen te hebben en hen allerhartelijkst te hebben bedankt. Over een jaar zou hij terugkomen en dan vertellen, hoe het met zijn zaak stond.

Zoals afgesproken was, deed hij. Het was hem goed gegaan! Hij had goede zaken gemaakt en daarbij zó zuinig geleefd, dat hij het geleende geld kon terugbetalen. Hij wilde ook gaarne rente betalen, maar dat wilden zowel de koopman als Moestafa niet hebben. Of Mirzam blij en dankbaar was, toen hij weer vertrok! Sedert hoorde men echter niets meer van hem. Kwam hij niet meer in de buurt of was hij misschien gestorven?

Verschillende jaren waren sedert verlopen en Moestafa was intussen een flink koopman geworden, die het met zijn winkel te druk had om zich nog veel met tapijtweven bezig te houden. Alleen hielp hij nu en dan nog uit vriendschap Amurad, als deze het werk niet afkon. Door hard werken en geschiktheid had hij de zaak van zijn vader heel wat uitgebreid en hij was nu van plan, een handelsreis naar Bagdad te maken. Hesjam, die al oud begon te worden, was eerst tegen deze onderneming, die hij te gevaarlijk vond, maar gaf eindelijk toe. Moestafa bevrachtte nu vier kamelen met waren, die hij in de grote stad met flinke winst hoopte te verkopen en sloot zich aan bij een karavaan, die naar Bagdad trok.

In het eerst ging de reis voorspoedig, maar op zekere dag werd de karavaan aangevallen door een bende rovers, die zich van alle kamelen en koopwaren meester maakten. Moestafa mocht nog van geluk spreken, dat hij kon ontsnappen, maar hij had alles verloren, ook de koffer, die zijn kleren, geld en papieren bevatte. Urenlang dwaalde hij nu in de woestijn rond en was reeds op het punt van honger en dorst om te komen, toen hij door een andere karavaan opgenomen werd. De aanvoerder nam hem mee naar Bagdad, maar liet hem daar verder aan zijn lot over.

Daar stond nu Moestafa geheel alleen en bijna zonder geld in de grote stad, waar hij geen mens kende. Hoe hier aan de kost te komen? Het enige wat hij doen kon, was, een betrekking als winkelbediende te zoeken. Hij probeerde het op verschillende plaatsen, maar overal werd hij afgewezen.

Zo bood hij zich op zekere dag aan in een grote winkel, waar meubelen, tapijten en voorwerpen van weelde verkocht werden.

„Ik heb op het ogenblik geen winkelbediende nodig", zei de eigenaar. „Het enige, waar ik erg om verlegen ben, is een bekwaam tapijtwever. Maar dat is niets voor jou."

„Misschien wel", zei Moestafa. „Ik ken ook wel wat van het vak."

„Nu, dat wil ik wel eens zien", zei de winkelier. „Kom maar mee." En hij ging met Moestafa naar een werkplaats, waar enige knechts bezig waren. Hij liet hem een en ander doen en dit viel zó mee, dat hij hem dadelijk in zijn dienst nam.

Zo had Moestafa nu werk en al gauw bleek, dat hij het vak niet vergeten was. Veel verdiende hij echter niet, want Ibrahim, zo heette zijn baas, gaf geen hoge lonen en het zou dus lang duren, eer hij genoeg gespaard had voor de terugreis naar zijn geboortestad.

Dikwijls moest Moestafa voor zijn baas bij de klanten gaan werken. Zo had hij op een goede dag een karweitje bij een rijk koopman. Terwijl hij daarmee bezig was, kwam opeens de koopman binnen. Nauwelijks had hij de tapijtwever gezien, of hij riep uit: „Vergis ik me, of heb ik het goed?

Zijt ge niet Moestafa, de zoon van koopman Hesjam?"

„Ja, die ben ik", zei Moestafa verbaasd. „Maar.... ook u meen ik te herkennen.... Mirzam...."

Moestafa vertelde nu, hoe het hem gegaan was en daarna kwam Mirzam met zijn geschiedenis. Hij had eerst als een kleine koopman het land afgereisd, was later een winkel begonnen, had veel geluk gehad en was thans een van de rijkste kooplieden van Bagdad. „En", zei hij tenslotte, „dat dank ik op de eerste plaats aan u en uw vader, die mij in staat hebben gesteld te beginnen. Maar nu hoop ik ook wat voor u te kunnen doen."

Je begrijpt, dat er un spoedig voor Moestafa verandering kwam. Daar hij Ibrahim niet in moeilijkheden wilde brengen, bleef hij nog enige dagen bij hem, wat door deze zeer op prijs werd gesteld en nam daarna zijn intrek bij Mirzam. Hier bleef hij tot uit Bagdad een karavaan vertrok, die ook zijn geboorteplaats zou aandoen. Toen nam hij hartelijk afscheid van de koopman, die hem ruimschoots in staat had gesteld de reis te doen, en kwam goed en wel bij zijn ouders aan. Of die blij waren! En of Moestafa wat te vertellen had!

Toen hij wat later Amurad sprak, zei hij: „Wat had ik moeten beginnen, als gij mij het tapijtweven niet geleerd had? Wie had toen kunnen denken, dat het me nog zo te pas zou komen? Ik mag u wel dankbaar zijn."

„Maar mij niet alleen", zei Amurad. „Want als je toen die arme jongen niet geholpen had, zat je nu nog in Bagdad te weven. Voor die goede daad zijt ge nu beloond."

Wegens ziekte van Tante Corry moeten de neefjes en nichtjes nog een week op beantwoording van hun brieven wachten.

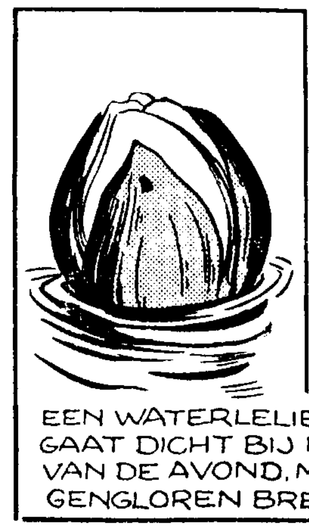

ONZE WONDERE WERELD

PLANTEN MET GEVOEL

DE MEESTE GEWASSEN ZIJN GEVOELIG, MAAR HUN BEWEGINGEN ZIJN VAAK ZO LANGZAAM, DAT NIEMAND ER ERG IN HEEFT.

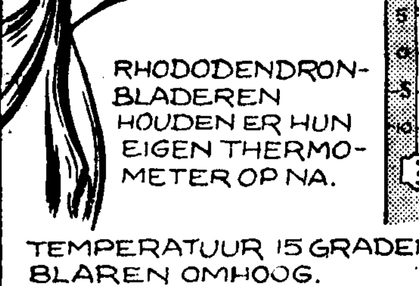

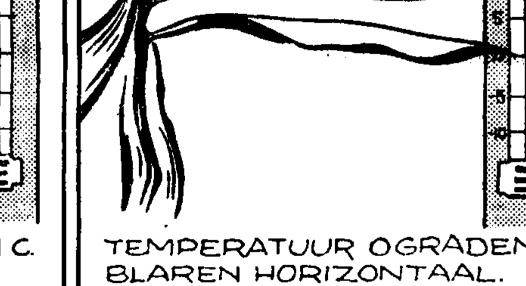

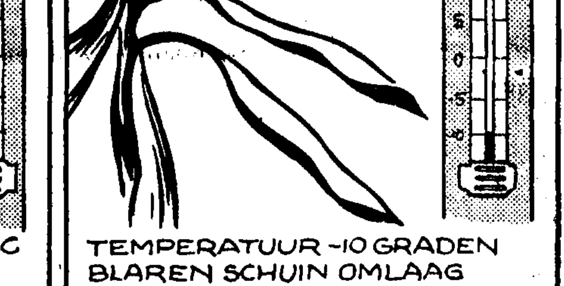

Hoe Prins Hendrik leerde werken

Er was eens een bijenkoningin, die een heleboel eitjes had gelegd, waaruit op een goede dag allemaal kleine bijtjes waren gekomen. Die kregen van de koningin een plaatsje in de bijenkorf, waarvan zij de baas was. Het was een leuk stel zo bij elkaar en de koningin was maar wat trots op haar kinderen, die elk twee prachtige sprieten op hun kop en flinke vleugeltje aan het lijf hadden.

Doordat de bijenkinderen iedere dag wat in de zon mochten zitten, werden ze al gauw groot en op zekere dag zei de koningin: „Jongens, nu gaan we aan het werk. Jullie weet al wat het werk van een bij is en ik hoop, dat jullie flink mee zult helpen om onze korf vol honing te krijgen."

Toen de bijen dit gehoord hadden, vlogen ze een voor een door het vlieggat naar buiten en zij volgden een oude werkbij, die hun de weg wees naar een grote tuin vol bloemen. Alle bijen kozen gauw een bloem en gingen aan het zuigen. Behalve een, die in de korf was achtergebleven. Dat was Frederik, een kleine eigenwijze bij, die de hele dag niets anders deed dan in de zon liggen luieren.

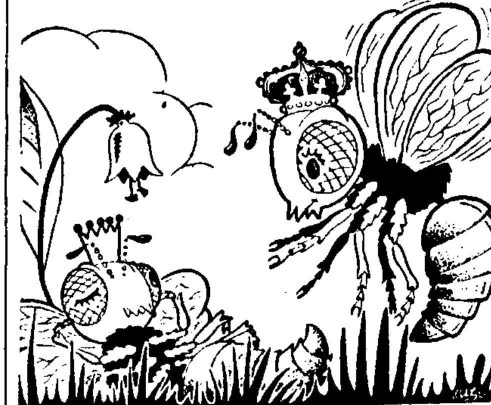
„Waarom ga jij niet mee?" vroeg de koningin, toen zij Frederik zo zag liggen.

„Ik heb geen zin", antwoordde hij.

De koningin, die toch een erg lieve vrouw was, zette nu boze ogen op en zei kwaad: „Dat is nog geen reden om niet te werken. Je moet goed begrijpen, dat het de plicht van een bij is te zorgen, dat er honing in de korf komt."

„Wat heb je nu aan honing?" zei Frederik brutaal en hij draaide zich nog eens om en rekte zijn pootjes uit.

De koningin pakte hem echter bij zijn sprieten beet en vertelde hem, dat de bijen in de winter van honing moeten leven en dat de mensen de honing voor verschillende doeleinden nodig hebben en dat bijen daarom heel nuttige dieren kunnen zijn als ze hard werken. Maar Frederik schudde zijn eigenwijze kopje en zei. „Ik ben uw zoon en omdat u koningin bent, ben ik een prins en een prins hoeft niet te werken."

De koningin moest werkelijk een beetje lachen om de eigenwijze praat van haar zoon, maar toen ze merkte, dat deze meende wat hij zei, gaf ze hem toch een ernstige berisping. Zij legde de luie Frederik uit, dat ook een prins ijverig moet zijn om iets te bereiken en zij raadde hem aan, nu maar gauw naar de tuin met bloemen te gaan, om zijn achterstand in te halen.

Frederik wilde echter ook nu nog niet luisteren. Hij haalde zijn kleine schouders op en knipperde met zijn oogleden, die van slaap bijna dichtvielen.

Toen de koningin zag, dat haar luie zoon zich van haar goede raad niets aantrok, ging zij zelf met haar werk verder en liet Frederik maar stil liggen.

Intussen hadden de andere bijen al heel wat vrachtjes binnengebracht, en elke keer als zij van de tuin naar de korf terugkeerden, klapte de koningin in haar pootjes en zij prees de bijen, omdat zij zo hard werkten.

Terwijl grote en kleine bijen zo de gehele dag af en aan vlogen, lag de luie Frederik op zijn rug in de zon te slapen. Eindelijk, toen 't avond werd en alle bijen in de korf een slaapplaatsje gevonden hadden, stond Frederik op. Hij wreef met zijn pootjes over zijn maagje, want van al dat slapen had hij toch wel wat honger gekregen. Maar toen hij de koningin om eten vroeg, antwoordde zij: „Nee, Frederik, er is voor jou niets te eten. Jij had kunnen weten, dat werken voor de bij eten is, maar je hebt niet willen luisteren."

Alle bijen, die nog niet in slaap waren gevallen, hoorden wat de koningin zei en Frederik schaamde zich wel een beetje om zijn slecht gedrag.

Twee broertjes van Frederik, die vlak bij hem zaten, vertelden, dat ze de hele dag uit de bloemen in de tuin gesnoept hadden en dat ze met volle maagjes thuis waren gekomen. In geuren en kleuren verhaalden zij van al het lekkere, dat ze gevonden hadden en Frederik, die nu nog meer honger kreeg, liep het water uit de mond. De koningin, die zag dat hij spijt kreeg over zijn luiheid, kwam naast hem zitten. Frederik kreeg traantjes in zijn kleine ogen en klaagde over honger.

„Ja, dat komt er van", zei de koningin. „Bijen, die niet willen werken, zullen ook niet eten, dat is nu eenmaal zo. Als jij prins wilt zijn, zul je ook je best moeten doen, want een prins kan ook niet van de wind leven."

Frederik hoorde, hoe de koningin alles uitlegde en hij beloofde, dat hij dadelijk aan het werk zou gaan. Maar toen hij voor het vlieggat van de korf zat, zag hij dat het buiten donker was geworden en hij vreesde, dat als hij nu nog uit zou vliegen, hij de weg niet meer terug zou kunnen vinden.

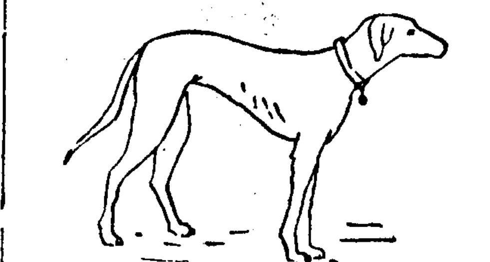
„Morgen", zei de koningin, „dan kun je aan het werk en aan het eten gaan."

Frederik begreep het wel, maar hij vond het toch wel heel erg, dat hij nu voor straf de hele nacht honger moest lijden.

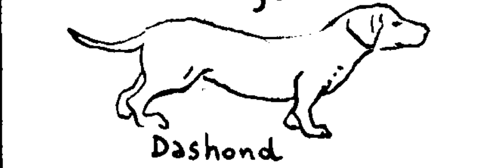
Nauwelijks was de zon de andere dag in het Oosten opgekomen, of Frederik vloog als eerste naar buiten. Recht naar de bloementuin, waar hij de hele dag hard gewerkt en flink gegeten heeft.

En toen hij die avond naar de korf terugvloog, klapte de koningin ook voor hem in haar pootjes, want Frederik was nu een ijverige bij geworden.

Tekencursus

Hazenwindhond

Keeshondje

Dashond

Hier geven wij nog enkele voorbeelden van verschillende hondensoorten. De hoofdvorm is vrijwel eender, laten wij, om het zo eens uit te drukken, de jachthond een hongerkuur ondergaan, met andere woorden, tekenen wij een mager beest met dunne nek, spitse kop en lange slanke poten, dan hebben wij een hazenwind. Kleden wij de oorspronkelijke figuur iets aan en zorgen wij voor spitse oortjes en lange haren, dan is het keeshondje klaar. Om er een dashond van te maken moeten de poten verkort worden.

Drukbezocht Maria Congres op plechtige wijze gesloten

(Vervolg van pagina 1)

Het is het verlangen naar zelfbehoud der volkeren, die oorlogsmoede, verarmd en verscheurd, twee wereldbranden overleefden, die dus weten en beseffen wat oorlog betekent en wel kunnen vermoeden wat een nieuwe oorlog met zich mede zal brengen.

Het is ook de tragiek van de moderne historie, dat de grote overwinnaar Churchill, volgens zijn mémoires, op 9 Mei 1945, dus vier dagen na de gehele capitulatie van Duitsland, reeds aan Eisenhower moest schrijven: „Ik heb met enige bezorgdheid vernomen, dat de Duitsers al hun vliegtuigen ter plaatse moeten vernietigen. Ik hoop, dat dit beleid niet zal worden toegepast t.a.v. wapenen en andere soorten uitrusting. Mogelijk zullen wij daaraan grote behoefte hebben. De zware artillerie, die ik uit de vorige oorlog bewaarde, vuurde in deze oorlog ononderbroken van de heuvels van Dover af." Met andere woorden, de formele vrede is nog niet getekend en men rekent reeds op een nieuwe oorlog.

En is het ook geen groot drama, dat dezelfde millioenen mensen, die op 5 Mei 1945 over de gehele wereld van vreugde dansten, kerken in dankbaar Te Deum vulden en een gouden eeuw van vrede, welvaart en vooruitgang verwachtten, in 1954 in grotere spanning dan in de periode 1936—1939 leven en eigenlijk elke nacht een „silent flash", een „zwijgende flits" aan de hemel verwachten, gevolgd door een kronkelende paddestoel?

En is het ook niet verpletterend te weten, dat de zes personen, die op 6 Augustus 1945, des morgens om 8.15 uur, in Hiroshima over verschillende delen van de stad verspreid, hun dagelijkse arbeid verrichtten — een kantoorbediende, een weduwe, een dokter, een methodistenpredikant, een Duitse Jezuiet en een jonge chirurg — zo realistisch beschreven in John Herseys „Hiroshima", thans voor de tweede maal in korte tijd de dreiging voelen van iets, dat zij zeker weten niet te zullen overleven?

Het is hetzelfde wat Paus Pius XI in zijn encycliek „Ubi Arcano" van 23 December 1922 constateert als Hij schrijft: „Wonderbaar is het, hoe volkomen juist de volgende woorden der profeten op onze tijd toepasselijk zijn: „wij verwachtten vrede, en er kwam geen goed; de tijd van beterschap, en zie, verschrikking; de tijd van genezing, en zie ontsteltenis. Wij wachtten op het licht, en zie duisternis.... op recht, en het is er niet; op heil en het blijft verre van ons —"

Waar kort geleden de oorlog gewoed heeft, daar zijn nog nergens de oude gevoelens van vijandschap tot rust gekomen — en niet alleen heerst de vijandschap tussen overwonnenen en overwinnaars, maar ook tussen de overwinnaars zelf."

Maar men leert het nooit. Staatslieden en politici worden nooit wijzer — de massa wordt het slachtoffer en zucht na elke oorlog opnieuw: laat doormaken met alle krachten, als het voorbij is, wordt alles beter, blijvend goed".

Geen uitweg

Pessimisten als Oswald Sprengler in de Untergang des Abendlandes, en in onze dagen Toynbee, zien geen uitweg meer.... omdat zij de enige uitweg, reeds stralend licht, gespiegeld door de Fulgens Corona van de Regina Pacis en Sol Justitiae, niet kunnen zien, noch willen zien.

Zij rafelen de geschiedenis uiteen — wijzen op een verdwaasde mensheid, die nooit vrede heeft gekend en zich steeds verlustigd heeft in moord en doodslag; denk maar aan Cain en Abel — denk aan de politieke moord van Judith op de dronken Holofernus en aan het recente neerschieten van een attache uit Guatemala ergens in de straten van Mexico City.

Zij wijzen op de vele oorlogen tussen stammen, rassen en volkeren, tot en vooral in onze tijd en komen tot de conclusie, dat het Christendom gefaald heeft — dat het „Pax Tecum" een frase is, een populaire slogan, zoals vele andere; maar zij vergeten, dat niet het Christendom, noch de christelijke wet „de blijde boodschap van de vrede", maar de christenen zelf gefaald hebben, omdat er in hun harten geen vrede heerst, geen vrede in de gezinnen, geen vrede in de naties zelf, die tezamen moeten trachten in harmonie te leven.

Wanneer wij de oorzaken van deze toestand gaan analiseren, volgen wij weer getrouw de leer der encyclieken en zien ook voor onze tijd de tegenstellingen in de boezem van ieder volk, de grote binnenlandse onenigheid waardoor het bestaan van het land zelf in gevaar wordt gebracht.

Wij zien hoe hier onderling wantrouwen en tegenstellingen, vroeger onbekend, thans worden aangekweekt.

Wij zien de strijd der politieke partijen, de strijd in het leven der politici, waarin, om letterlijk de woorden van de Heilige Vader aan te halen: „het zo goed als aangenomen gewoonte is, niet al naar gelang hun verschillend standpunt, met elkander te wedijveren uit eerlijk verlangen naar bevordering, van het algemeen welzijn, maar hun eigen belangen dienen, met het doel de andere partijen te vernietigen... caba cu otro partido...."

Wij zien verder hoe de ontwrichting heeft doorgevreten tot aan de wortels der gemeenschap toe, nl. tot het gezin, en wij zien hoe hier ter plaatse verschillende overheidsinstanties, door stilzwijgend dulden en door aan te moedigen van een bepaald kwaad, bezig zijn het gezinsleven op dit eiland te ondergraven.....

Wij zien dan ook hoe de ledematen van het aangetast lichaam mede onder het gesignaleerd kwaad gebukt gaan, hoe men overal als algemeen verschijnsel ontwaart onder alle leeftijdsgroepen, een geestelijke onrust, een zekere onverschilligheid en onhandelbaarheid.

Angst der chaos

Wij zien dan hoe in de plaats van vertrouwen en zekerheid, bange zorg en kommervolle vrees — in plaats van „de rust der orde", waarin de vrede bestaat, „de angst der chaos", verwarring en desorganisatie op alle gebied welig tieren.

Het feit, dat de individu in deze tijd moeilijk tot rust komt en moeilijk de vrede in zich kan behouden, wordt in de moderne litteratuur meer dan voldoende tot onderwerp genomen, terwijl als een rode streep door al deze geschriften loopt de aanwezige onvrede en het niet te bevredigen verlangen naar de werkelijke vrede, terwijl Gods hand de zoeker naar het gezochte brengt. Denk maar een ogenblik aan de dieptragische Glory", van Graham Greene, die, ondanks zichzelf tenslotte de vredeschenkende genade krijgt, in de gevangenis voor het vuurpeleton.

Er wordt ons tegenwoordig geen tijd voor rust en vrede gegund. Men is doorlopend met zichzelf en met anderen in tweestrijd, hetgeen zich reflecteert op de wereld om ons heen, de wereld, die al te gaarne het „homo homini lupus", „de ene mens is de andere een wolf", in de practijk brengt, in de vaste hoop om als sterkste, als overwinnaar, die niets meer te vrezen heeft, te overleven en dan zijn eigen gemaakte vrede te hebben. Daarom zien wij ook hoe men in wanhoop naar het middel van coexistentie grijpt, naar het „verenigen van het onverenigbare", met gevolg, dat men naar hersenschimmen grijpt en vliegende schotels tot over de heuvels van ons eigen eiland ziet.

Dit is dan de sombere toestand en de donkere feitelijkheid.

En dan rijst weer direct de vraag: Is er dan geen vrede mogelijk?

Vrede van binnen uit

En mijn antwoord kan geen andere zijn dan: Vrede is mogelijk, maar het moet van binnen naar buiten veroverd worden.

Het is de vrede, waarvoor wij moeten vechten, de vrede, waarvoor wij ten oorlog moeten trekken....

En daarom is het eerste noodzakelijke, dat er vrede heerst in eigen ego- een vrede, die diep in onze harten doordringt, en deze tot rust brengt en de neiging neerlegt tot gevoelens van broederlijke welwillendheid jegens anderen.

Vrede is mogelijk, omdat wij de hoop op beter, de wil tot beter en de zekerheid van beter, nooit mogen laten varen.

12.000 Vredesverdragen

In de historie zijn er pogingen in overvloed gedaan om de vrede te scheppen en te behouden — als ik mij niet vergis wordt het aantal vredesverdragen geschat op 12.000; hoevele van deze naar de geest en letter zijn nageleefd, wordt kennelijk met opzet, nergens vermeld, ik geloof omdat dit al te zeer zou ontmoedigen.

In onze tijd zien wij dit lofwaardig streven naar vrede in de Charter of the United Nations, in het preambule, neergeschreven:

„We the peoples of the United Nations — determined to save succeeding generations from the scourge of war, which twice in our lifetime has brought untold sorrow to mankind....", maar wij weten ook wat terecht gekomen is van de „saving the generations from the scourge of war".... nl. dat geheel Oost-Europa onder een nog groter plaag gebukt gaat, dat er oorlogen geheerst hebben en nog heersen in Korea, Vietnam, Griekenland, Tunesië, Palestina, enz., enz.....

Wij weten ook de redenen van dit mislukken en van de toestand van koude oorlog en gewapende vrede.... en uit deze wetenschap putten wij onze kracht om het noodzakelijkerwijze anders te doen om wat anders te bereiken.....

De strijd om de vrede is een nooit eindigende strijd — de kunst is om het in deze strijd vol te houden en het tot een goed einde te brengen.

En het middel om dit te bereiken, om de vrede te winnen wordt ons o.a. door Pius XII aangegeven, wanneer Hij in zijn encycliek, de Fulgens Corona schrijft dat Maria de vrede voor mensen en volkeren verkrijgt — wanneer Hij ons aanspoort met de woorden: „Wijl echter nog geen duurzame, waarachtige en serene vrede voor de mensen en volkeren is aangebroken, moeten allen zich in gebed verenigen om deze vrede volledig en met succes te verwerven en te bestendigen, zodat de allerheiligste Maagd, gelijk Zij de Vredesvorst bracht, door Haar voorspraak en bescherming de mensen weer broederlijk samenbrengt."

Dit is dan de werkelijke „pacem quam mundus dare non postest", „de vrede, die de wereld niet geven kan", maar die wij zelf aan de wereld kunnen en moeten geven....

Dit is ook de vrede, waarnaar de gehele mensheid snakt — waarvoor alle volkeren bidden en waarover vele Pausen geschreven hebben. Dit is de vrede, „de rust van het evenwicht" „de orde, voortgekomen uit de rechtvaardigheid en de liefde, de toestand waarin, om het met Paulus uit te drukken: „geen griek meer is en geen jood — geen slaaf en geen vrije" — geen Curaçaoënaar en geen Arubaan — geen landskind en geen buitenlander — geen regeringsbloc en geen oppositie — maar Christus is alles in allen...."

De vrede, die de Regina Pacis zal helpen brengen — vrede in het hart — vrede in het gezin — vrede in het land en vrede op aarde aan de mensen van goeden wille....

En deze vrede moeten wij opbouwen — deze vrede is niet statisch, maar dynamisch — het groeit en het leeft — het komt en het gaat, als eb en vloed van de zee — het schijnt dichtbij, maar blijkt veraf te zijn — en dan weer zien wij het reëel en bereikbaar.....

Wij voelen het, wij beleven het, wij willen het.... en op een bepaald ogenblik bezitten wij het..... de „Pax Dei munus pulcherrimum"..... de vrede.... Gods heerlijkste gave.....

Aldus besloot mr Debrot zijn rede.

Het dames zangkoor van Pietermaai onder leiding van pater Copray zong enige meerstemmige Maria-liederen. En daarna sprak mr Weeber het slotwoord uit. Hij dankte de sprekers, het comité, en allen, die gedurende het Congres van hun belangstelling blijk gaven voor de wijze, waarop zij deze Mariadagen tot onvergetelijke dagen gemaakt hadden. Het is een echt katholiek familiefeest geweest, waaraan iedere vormelijkheid vreemd was en dat het fundament heeft gelegd voor een vuriger godsdienstig leven.

Spreker bracht in het bijzonder dank aan Z. Exc. de Gouverneur, die op een bijzondere wijze in zich verenigt de functie van spreker en uitvoerder van het gesprokene. Hij blijft de eerste uitvoerder van het katholieke leven van onze gemeenschap. Speciale woorden van dank wijdde spreker aan de heer Hermans, die het leeuwenaandeel heeft gehad bij de voorbereiding en organisatie van het Congres. „Wat gij gepresteerd hebt", aldus mr Weeber, „zou een tweede op ons eiland niet mogelijk zijn."

Tenslotte wilde spreker nog een laatste maal verwijlen bij Haar, die onze Moeder is en voor wie dit alles werd aangericht. Het was schoon, dat de katholieken van Curaçao elkaar vonden in de verering van Maria. Moge de Moeder Gods in onze harten steeds de plaats innemen, die Haar toekomt. Spreker besloot zijn toespraak met de groet der Spaanse hidalgo's: Weest gegroet, Zuiverste Maagd, zonder zonde ontvangen!

Hedenochtend om 1 uur droeg Z. H. Exc. Mgr A. v.d. Veen-Zeppenfeldt in de pro-kathedraal St Anna een Pontificale Nachtmis op ter sluiting van het Congres en van het Mariale Jaar op Curaçao. Deze uitzonderlijke kerkelijke plechtigheid werd door een zeer groot aantal gelovigen bijgewoond waaronder Z. Exc. de Gouverneur en mevr. Struycken, alsmede alle leden van het Maria Comité, het Congres Bestuur, de sub-commissies en de verdere medewerkers.

Aan het altaar verleenden assistentie de H. E. P. Vicaris L. van Rooy (ceremoniarius), de Z. E. Pastoor Speklé en de Z. E. P. Berlage (troondiakens), de Z. E. P. Jansen (diaken), de Z. E. P. Engeln (subdiaken) en enkele fraters (acolyth).

Het zangkoor onder leiding van frater Fidelius voerde de wisselende gezangen uit.

In vol ornaat, met mijter en staf, sprak Monseigneur vanaf het altaar de stampvolle kerk toe. Hij sprak in de landstaal over Maria, die op geheel speciale wijze de Moeder ook van Curaçao is. Dit laatste bisschoppelijke woord aan het slot van het zo goed geslaagde Maria Congres en aan het slot van het Curaçaose Mariale Jaar, heeft allen diep in het hart getroffen en zal dan ook niet nalaten bij alle Maria-kinderen een diepe indruk na te laten.

Suriname-Remo: 2-2

Paramaribo. — Tot onze spijt kunnen wij om de slechte radio ontvangst, onze lezers die hierin belangstellen geen uitgebreider verslag brengen van de gistermiddag gespeelde voetbalwedstrijd in het Suriname stadion tussen de Braziliaanse prof club Remo (Brazilië) en het Surinaams vertegenwoordigd elftal. Deze ontmoeting was de derde en eindigde evenals de tweede in een 2-2 gelijkspel, de rust ging in met 2-1 in het voordeel van de gasten nadat zij met 2-0 voorgestaan hadden.

Kort voor de rust scoorde H. Mijnals het eerste tegenpunt voor Suriname en een kwartier voor het einde scoorde Suriname uit een hoekschop de gelijkmaker. De leiding van deze spannende en sportieve ontmoeting berustte in handen van scheidsrechter Samson. Suriname mag met de eindstand 3-1, 2-2, 2-2 en een club wedstrijd gewonnen met 4-2 door de Surinaamse kampioen Robinhood tevreden zijn met dit tournooi tegen het sterke Remo.

De Amerikaanse defensie

Washington. — De Amerikaanse minister van defensie Wilson heeft gisteren op een persconferentie gezegd, dat tenzij er een wijziging optreedt in de internationale toestand, de Amerikaanse defensie uitgaven in de loop van het volgende belastingjaar gestabiliseerd dienen te worden op circa 35 milliard dollar per jaar. Voor het huidige belastingjaar dat op 30 Juni 1955 afloopt bedragen de defensie-uitgaven naar raming 37.5 milliard dollar.

CUROM (416.6 m.)

17.00 Kinderuitzending
17.15 Apéritief
17.30 Gramophoonplaten
17.45 Cumpleaños Feliz
18.15 Boletin di Noticia
18.30 Nieuws
18.45 After dinner
19.00 Voor het slapen gaan
19.30 Wat de handel biedt
20.30 The Voice of the Windward Islands
21.00 Conjunto-avond
21.45 Voor de Indiase kolonie
22.00 Dansmuziek
22.15 Nieuws en Sluiting.

HOYER (5.25 m)

18.00 Duitse wijsjes
18.15 Hollands kwartiertje
18.30 Antillaanse muziek
18.45 Nanzi verhaal
19.00 Woensdagavond concert
19.30 Hoorspel Un amor frente al distino.
19.45 Week-end Tilly
19.50 Met de jarigen in de lucht
20.30 Hoorspel frente al pecado de ayer
20.45 Gevarieerd programma
22.00 Sluiting.

KELKBOOM

17.30 Cocktail musical
18.03 Muziek
18.15 Voor de jarigen
18.30 Dinermuziek
19.00 Nieuws
19.15 Muziek
19.45 Nieuws
20.00 Muziek
20.15 El Pecado de ayer
20.30 Muziek
21.00 Peticiones
21.30 Preguntas ijij repuestas con valor
22.00 Sluiting.

AVROS (19 m.)

17.00 Radio prijsvraag
17.15 Vrolijke programma
17.45 Populaire melodieën
18.00 „Aetherstem"
18.30 Voor de jarigen
18.45 Nieuws
19.00 Advertenties
19.30 Klassiek concert
20.55 Nieuws
21.00 Sluiting.

P.C.J.

18.37 Klanken uit alle landen.
19.00 Nieuws.
19.17 De Haarlemse Volksdansers.
19.30 „De 8ste December, dag van de rechten van de Mens
19.36 Een schip vertrekt
19.56 U vraagt wij draaien.
20.17 Catholica
20.20 Voor de West
20.51 Nieuws
20.55 Avondgebed:
20.58 Sluiting.

Emmastad

WACHTDIENSTEN

Telegram Afdeling:
Van 05.30 — 23.30 Kantoor tel. 2307
Van 23.30 — 05.30 J. Kokshoorn tel. 2470
b. g. g. tel. 2400

Personeel Afdeling:
Vanaf heden 12.00 t.m. Zat. 11 Dec. 12.00
E. C. de Haseth, tel. (stad) 3179
B. g. g. nadere inl. bij M. B. Lansink, tel. 4500 of tel. 2400.

Materialen Afdeling:
H. C. Engelsman tel. 4504

C.S.M.

Rederij:
H. Poot tel. 2570

Scheepsagentschap:
Van 07.30 — 23.00 kantoor tel. 2458/2551
Van 18.00 — 19.00 en van 23.00 — 07.30
W. R. Engelsman tel. 2304

Dok Afdeling:
Van 16.30 — 1.00 tel. 2276;
Van 1.00 — 07.30 A. Voordenhout tel. 2932

THEATER ASIENTO:
„Manina, het meisje zonder sluier"
Geen kinderen beneden 18 j.

New Yorkse Beurs

New York. — De NY-effectenbeurs opende gisteren wederom vast doch daarna kregen de verkopen de overhand en rond het middaguur was er een algemene koersdaling tot $ 1.— In de namiddag kon echter enig herstel intreden maar in het laatste beursuur hadden fractionele dalingen weer de overhand. Vlak voor het slot werd de stemming weer opnieuw zeer vast en de markt sloot vast met koersstijgingen tot $ 1.— of meer.

Aantal verhandelde fondsen 1235; hoger 528; lager 459; onveranderd 248. Aandelenomzet [illegible]; obligatieomzet $ 5.570.000.—.

Olson „bokser van het jaar"

New York. — De wereldkampioen bokser middengewicht Carl Bobo Olson is door de vereniging van boksjournalisten te New York uitgeroepen tot de „bokser van het jaar". Olson, die op 15 December a.s. zijn titel tgen Pierre Langlois zal verdedigen, ontving de Edward J. Neil-plaquette, welke uitgereikt wordt aan de bokser, die gedurende het afgelopen jaar het meest heeft bijgedragen in het belang van de bokssport.

Trinidad door aardbeving geteisterd

Vertrekken van Prinses Margaret in Gouvernementshuis beschadigd

Port of Spain. — Ernstige aardbevingen hebben op Trinidad in het voorbije week-end grote schade aangericht aan openbare gebouwen en woningen, zowel in de hoofdstad als op het platte land. De aardschokken, die Zaterdag j.l. om half drie in de namiddag begonnen, duurden met korte tussenpozen voort tot diep in de nacht en veroorzaakten voor honderdduizenden dollars schade.

De eerste beving was het hevigst. Het seismologisch station gaf naderhand een verklaring uit, dat in het eerste uur dertig schokken werden geregistreerd. De schade, die in de hoofdstad werd aangericht, is verhoudingsgewijs gering. De kathedraal werd licht beschadigd en enkele honderden personen, die zich op het ogenblik van de eerste beving in de kerk bevonden, liepen in allerijl de straat op.

De kolommen van het marktgebouw begaven het. In de hele stad kon het verkeer slechts voetstaps op gang gehouden worden. Meerdere gebouwen in de hoofdstad liepen schade op, doch persoonlijke ongelukken kwamen zo goed als niet voor.

Het Gouvernementsgebouw heeft de grootste schade opgelopen. Sommige vertrekken leveren gevaar van instorting op. Ook de kamers, waar Prinses Margaret Rose van Engeland tijdens haar bezoek aan Trinidad in Februari as. zal verblijven, hebben veel geleden. De gang tussen deze vertrekken en de badkamer is geheel door muurscherven en glas versperd, en er zal onverwijld tot reparatie moeten worden overgegaan.

H. Congregatie der Riten besluit tot opening van procedure voor zaligverklaring van Paus Pius IX

Vaticaanstad. — De H. Congregatie der Riten heeft gisteren besloten tot de opening van de lange Vaticaanse procedure voor de zaligverklaring van Paus Pius IX. Heden herdenkt de katholieke kerk het feit, dat Pius IX honderd jaar geleden in de basiliek van Sint Pieter het dogma van de onbevlekte ontvangenis van de Maagd Maria afkondigde. De vergadering van de Congregatie van gisteren werd bijgewoond door acht kardinalen. Later begaf Clemente kardinaal Micara, de vicaris-generaal van Rome, zich naar de vertrekken van Paus Pius XII om deze in te lichten over de uitslag van de stemming. De H. Vader gelastte, dat het decreet, waarbij de aanvang van de procedure der zaligverklaring wordt afgekondigd, in alle kerken van Rome zal worden aangeplakt.

Paus Pius IX is een van de meest beschimte pausen in de afgelopen drie eeuwen geweest. Tegen het einde van zijn 32-jarig bewind, de langste regeer-periode van welke andere paus dan ook, waren Rome en de pauselijke staten in Midden-Italië aan de pauselijke macht onttrokken. Hij beklom de troon in 1846 en voerde verlichte hervormingen in het ouderwetse bestuursstelsel der pauselijke staten, maar naarmate het streven naar de eenmaking van Italië aan kracht won, veranderde Pius IX van politiek inzicht en werd hij het symbool van verstokte behoudzucht.

Vijftig jaar geleden gelastte Paus Pius X, die dit jaar zelf werd heilig verklaard, het begin van de procedure voor de zalig- en heiligverklaring van Pius IX. Het besluit van de Congregatie der Riten van gisteren sluit het eerste stadium af van de procedure, waarin zijn geschriften op hun rechtzinnigheid en zijn leven op zijn heiligheid zullen worden getoetst.

Paus zal binnenkort nieuwe kardinalen creeren

Vaticaanstad. — Z.H. Paus Pius is van plan in Januari een consistorie te houden voor het creëren van nieuwe kardinalen — aldus is gisteren door een hoge autoriteit van het Vaticaan medegedeeld.

De Paus is nog erg zwak na zijn instorting van verleden week, doch zijn dokters hopen dat hij tegen die tijd zover hersteld zal zijn dat hij de vermoeienissen van het consistorie zal kunnen doorstaan. Men acht het waarschijnlijk, dat de Paus de namen der zes nieuwe kardinalen zal bekendmaken in een radio-toespraak, die hij voornemens is op Kerstavond uit te spreken. Gisteren heeft de Paus, door een druk op een knop, van zijn ziekbed af, een vuurtoren in werking gesteld die bij Catania op Sicilië, op een afstand van 1000 kilometer van Rome, is gebouwd als een monument voor het Mariale Jaar.

Vandaag zal de Heilige Vader een radio-rede uitspreken ter gelegenheid van de sluiting van het Mariale Jaar.

Maria-processie in Buenos Aires gaat niet door

Buenos Aires. — Vandaag zou in Buenos Aires ter gelegenheid van het einde van het Maria-Jaar een processie zijn gehouden, die voor een regeringsgebouw zou zijn begonnen en in de omgeving van het gebouw van het ministerie van buitenlandse zaken zou zijn ontbonden.

Kardinaal Luis Copello heeft echter — naar verluidt na een langdurig onderhoud met de minister van binnenlandse zaken Borlenghi — de processie afgelast.

De boete van Onassis
Uitstel van betaling verzocht

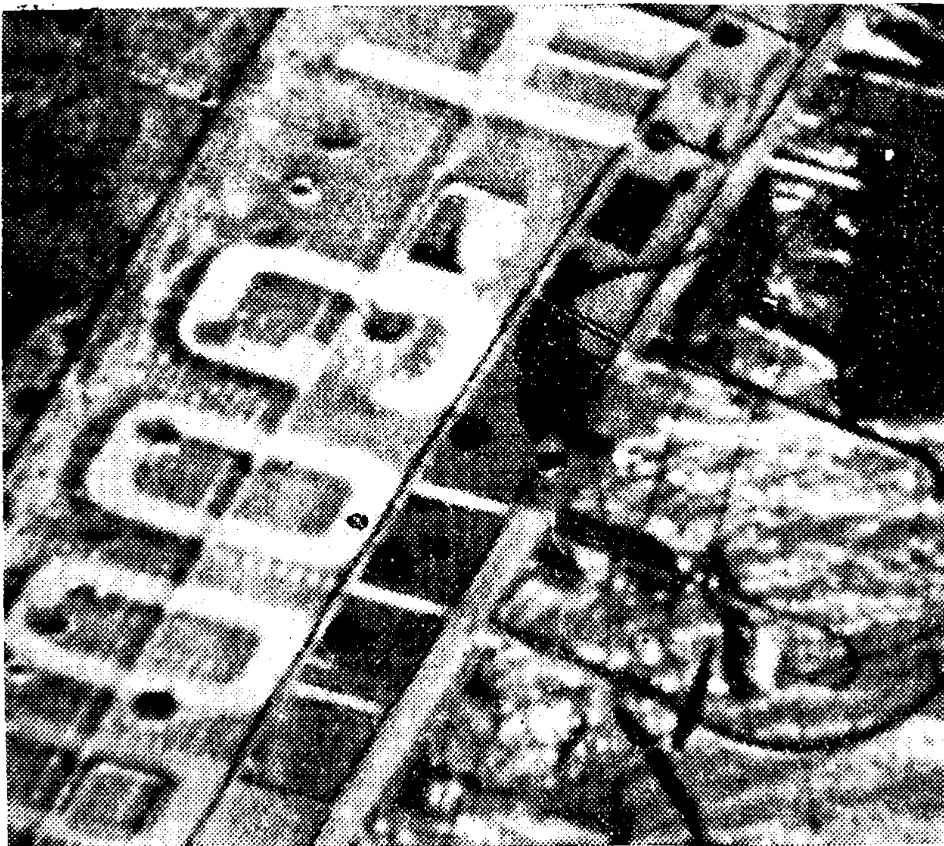
Lima. — De boete van $ 3 millioen, die de Peruaanse regering eist van Onassis wegens „kosten gemaakt bij het aanhouden en opbrengen der schepen, die zich in de Peruaanse territoriale wateren ophielden" was toen gisterenavond om half acht plaatselijke tijd de termijn waarin de betaling had moeten geschieden, was verstreken, nog niet betaald.

Uit Londen wordt gemeld dat in bevoegde kringen is medegedeeld dat de Britse regering van Peru verzocht heeft om verlenging van het uitstel voor betaling der boete.

Begrijpelijke flauwte

Modena (Italië). — De boer viel flauw en het was geen wonder. Hij had twee en een half millioen lires in bankpapier, welk fortuintje hij jaren achtereen zorgvuldig in een matras had opgeborgen, naar een bank gesleept. En daar vertelde men hem toen, dat — met uitzondering van 50.00[illegible] lires — het hele geval niets meer [illegible] was. Een jaar geleden waren [illegible] bankbiljetten uit de circulat[illegible]men, waarbij een datum was vastgesteld waarop voor het laatst deze biljetten zouden kunnen worden ingewisseld die inmiddels ook voorbij is. De boer, die kennelijk een teruggetrokken leven leidt, had er nooit van gehoord en niets van gelezen.

Rome. — Te Rome is in de St. Pieter pater Martin Moye van de buitenlandse missies van Parijs zaligverklaard. Dit is de tweede zaligverklaring in het Maria-jaar.

Slechts één man overleefde de ramp met het Engelse lichtschip „South Goodwin". Op de foto: na een heroische strijd met de woedende elementen werd deze Engelse meteoroloog via een hefschroefvliegtuig uit zijn moeilijke positie gered. De meteoroloog op de zijkant van het schip, even voor zijn redding.

Wordt Formosa een aparte staat?

Washington. — Er wordt druk uitgeoefend op generaal Tsjang Kai Sjek, het hoofd van nationalistisch China, om te aanvaarden dat Formosa een aparte staat wordt, aldus een bericht van de „U.S. News and World Report".

Als een nieuwe staat, gesteund door de Verenigde Staten, zou Formosa geen lid van de veiligheidsraad der Verenigde Naties zijn. Dan zou een plaats in de Verenigde Naties openkomen, die door communistisch China ingenomen zou moeten worden, die dan door de Verenigde Naties en wellicht door de Verenigde Staten erkend zou worden.

Het blad vermeldde niet, welk land druk op Tsjank Kai Sjek uitoefent om het plan te aanvaarden.

Een functionaris van het Amerikaanse departement van buitenlandse zaken zei dat Amerika de Chinese nationalisten geen dergelijke suggestie had gedaan.

Heintje Davids ere-burgeres van Amsterdam

Amsterdam. — Tijdens een „afscheidsvoorstelling voor de gewone man" in het Theater Carré te Amsterdam, heeft de wethouder voor kunstzaken, de heer A. de Roos, die sprak namens burgemeester D'Ailly, de scheidende Heintje Davids benoemd tot ere-burgeres van de stad Amsterdam. Alvorens de heer de Roos de ere-penning van de stad overhandigde, vroeg hij welke naam er in gegraveerd moest worden; mevrouw Pinkhof, me vrouw Davids of Heintje Davids. Waarop spontaan het antwoord kwam: „Alleen Heintje".

Zeven eeuwen oud

Stockholm. — Bij opgravingen in West-Zweden zijn de stoffelijke resten van de Zweedse koningin Catharina uit de Folklunga-dynastie, die 700 jaar geleden geleefd heeft, gevonden.

Sabotage op Britse duikboot

Londen. — De Daily Express maakt gewag van een bericht dat op de 1.120 ton metende Britse duikboot „Artemis" een handgranaat is gevonden, verborgen in een van de twee grote machines, toen het schip zich gisteren in volle zee bevond. Een woordvoerder van de admiraliteit zeide, dat er inderdaad aan de machines was geknoeid, doch dat er geen sprake was van schade. Het bericht uit de Daily Express noemde hij onwaar. Een onderzoek is gaande en de bemanning van het schip wordt momenteel ondervraagd.

De „Artemis" telt een bemanning van 60 koppen. De Engelse krant schrijft, dat de granaat een der beide grootste machines buiten werking had moeten stellen en dat er voldoende explosieven waren om de zes dienstdoende stokers te doden en de machine geheel buiten werking te stellen. De Artemis is teruggekeerd naar haar basis op de Clyde.

Hotel des Indes in Djakarta verkocht

Djakarta. — Hotel des Indes in Djakarta, vroeger bekend als het beste hotel in het verre Oosten na de oorlog pleisterplaats van ministers, hoge ambtenaren en diplomaten, is voor 5 millioen gulden verkocht aan de Sovjet-ambassade in Indonesië, die daar haar zetel zal vestigen.

Perfecte knockoutstoot verschaft Yolande Pompee zege op Wim Snoek

Londen. — In de hoofdpartij van een internationaal boksprogramma te Londen leed de Nederlandse halfzwaargewichtkampioen Wim Snoek een knock out nederlaag tegen Yolande Pompee uit Trinidad. In de derde ronde ging Snoek voor de volle tien tellen neer. Met een perfecte knockoutstoot, een bliksemsnelle knalharde rechtse hoek op de kaak van zijn tegenstander, maakte Pompee vlak na het begin van de derde ronde een einde aan het gevecht.

Het was een onbetwiste zege voor de man uit Trinidad, die op een gemakkelijke en overduidelijk wijze de eerste twee ronden op zijn naam had gebracht.

Snoek zocht vooral voordeel te halen uit zijn grotere lengte en reach. De linkse was het wapen waarmede hij Pompees verdediging trachtte open te trekken, doch tegen de beheerst boksende West Indiër kreeg hij weinig of geen kans. Het was deze, die het gevecht „maakte" en die van het begin af het initiatief volkomen in handen had en die dank zij goed geplaatste harde linksen en rechtsen naar het lichaam zich na de tweede ronde reeds van een ruime puntenvoorsprong had verzekerd.

Actie tegen Concertgebouworkest

New York. — De National Concert and Artist Corporation heeft medegedeeld dat het proces tegen het Amsterdamse Concertgebouworkest wegens beweerde contractbreuk zal worden voortgezet.

Men zei, dat het niet waarschijnlijk geacht moet worden, dat de zaak binnen het half jaar voorkomt en het kan zelfs wel een jaar duren.

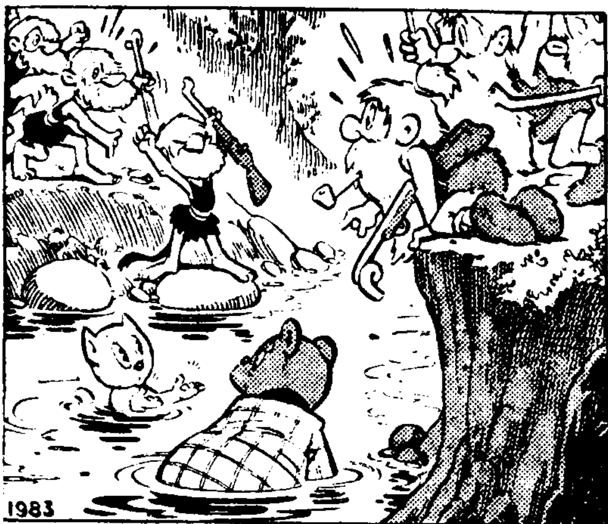
Bij berechting door een jury kan de zaak wel pas over twee of drie jaar in behandeling worden genomen.

De actie voor de vrijlating der gevangen vliegers

New York. — De zestien landen, die deelgenomen hebben aan de oorlog in Korea, hebben gisteren een resolutie ingediend waarin de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties verzocht wordt aan Hammerskjoeld — de algemene secretaris — te vragen, een poging te doen voor de vrijlating van elf Amerikaanse vliegers en van „alle andere leden van de strijdkrachten der Verenigde Naties, die nog vastgehouden worden".

De Verenigde Staten hebben Hammerskjoeld laten weten dat er zich nog vier Amerikaanse vliegers in China bevinden, die in strijd met de Koreaanse bestandsvoorwaarden, worden vastgehouden.

Tom Poes en de Bommelkuur

1983. — „Heren Grumps en Knarren!" sprak Tom Poes ernstig. „Ik heb goud gevonden in de bodem van de beek! Kijk maar eens goed — dan hebt u misschien iets anders om over te denken dan de kuur van Heer Bommel!" ....

Dat was heel juist gezien van Tom Poes; want toen begonnen de Knarren grommende geluiden te slaken. „Hoei — goud! Van ons!" sprak de overgrootvader der Knarren onmiddellijk. „Knarren-goud. hoi"!

Een daverend „hai" der Grumps overstemde hem echter, en de Oudste der Grumps bracht slagvaardig in het midden; „Beek is glans! Goud is van Grumps!" We mogen dus wel zeggen, dat het goud aanleiding had gegeven tot een grensverschil, en dit blies op zijn beurt nieuwe leven in aan de vete der beide buurvolkeren.

Het geraas van deze vete maakte zich weldra kenbaar en niet na ook de aandacht te trekken van de vlijtige bediende Joost, die nog doende was om zijn werkgever te zoeken. „Men schiet weer!" hijgde hij klaaglijk. „Dat moet toch wel slecht zijn voor iemand met een zenuwoverspanning, als ik zo vrij mag zijn! En dan al die koude stortbaden die men Heer Bommel heeft toegediend! En flessen vol pillen! Alleen een ijzeren gestel zou het kunnen verdragen......'

Het stond voor de schrandere bediende vast dat Heer Bommel's kuur tot goede resultaten had geleid en nu ten einde was; en toen hij het terrein der vete bereikte, sprong hij met overdaad van plichtsbetrachting te water om zijn meester deze mededeling te gaan brengen. ....

